Kaikkien maiden proletaarit,
liittykää yhteen!

ASSER SALO

LUOKKA-KOSTO JA OIKEUS-MURHA

TOIVO ANTIKAINEN FASISTIOIKEUDEN EDESSÄ

VALTION KUSTANNUSLIIKE KIRJA — PETROSKOI 1935

Kaikkien maiden proletaarit,
liittykää yhteen!

LUOKKAKOSTO JA OIKEUSMURHA

TOIVO ANTIKAINEN FASISTIOIKEUDEN EDESSÄ

KIRJOITTANUT ASSER SALO

1935
PETROSKOI

VALTION KUSTANNUSLIIKE
KIRJA

38864

Классовая месть и правовое убийство

Printed in USSR (Russia)

Отв. редактор Т. Рантанен
Технич. редактор Иохн Линдберг
Кирья № 98
Уполномоч. Главлита АКССР № В—727
Тираж 4000
Формат бумаги 82×110
4 п/л. Кол. зн. на п/л. 43.350
Гос. тип. им. Анохина, Петрозаводск, Пушкинская 7
Заказ № 1773

Сдано в набор 8/VI-35
Подписано к печати 1/VII-35

LUOKKAKOSTO JA OIKEUSMURHA

Toivo Antikainen fasistioikeuden edessä

I. Kuka on Toivo Antikainen

Motto:

"Kuka olen, mihin tähtään? — Olen bolshevikki, Kommunistiseen Internatsionaleen kuuluvan puolueen vastuunalainen puoluetyöntekijä. Olen pitänyt toimintaperusteinani Marxin ja Engelsin ja heidän uskollisimpien oppilaittensa — imperialistisen ja proletaarisen vallankumouskauden marxilaisuuden edelleen kehittäjien, sosialistisen rakennustyön ja maailman proletariaatin johtajien — Leninin ja Stalinin opetuksia ja ohjeita, Kominternin ohjelmaa ja päätöksiä, SKP:n päätöksiä ja ohjeita. Näihin perustuen on toimintani käsittänyt: työväenluokan, jonka jäsen olen ja köyhän talonpoikaiston jokapäiväisten edinetujen puolustamista, työtätekevien vapauttamista kapitalismin riistosta ja sorrosta työväen ja talonpoikien vallan, proletariaatin diktatuurin, neuvostovallan, sosialismin toteuttamista — kapitalistisessa maailmassa."

(Toivo Antikainen puolustuspuheessaan Turun hovioikeudessa.)

Tov. Toivo Antikainen on syntynyt Helsingissä 1898 verhoilijan perheessä. Köyhän työmiehen monilukuisen lapsilauman täytyi jo pienestä pitäen ottaa osaa perheen elatukseen. 7-vuotiaasta lähtien otti Toivokin osaa perheen elatukseen myymällä aamuisin ennen kouluun lähtöään sanomalehtiä kadulla. Kansakoulun päätettyään meni hän verhoilijan oppiin, missä ammatissa työskenteli 1918 vallankumoukseen asti.

Työväenliikkeeseen liittyi tov. Antikainen jo lapsena. Jo

koulupoikana kuului hän tsaarin hallituksen sittemmin lakkauttamaan sosialistiseen lastenjärjestöön "Ihanneliittoon". Hyvin nuorena liittyi hän sosdem. nuorisoliittoon missä hänen tarmonsa, palava innostuksensa ja harvinaiset järjestäjälahjansa pian tekivät hänet eturivin taistelijaksi — aluksi Helsingin nuorisojärjestössä ja pian koko liittoa käsittävästi. V. 1917 liittokokouksessa valittiin hänet nuorisoliiton liittotoimikuntaan sen nuorimpana jäsenenä. Maaliskuun vallankumouksen jälkeen 1917 oli Toivo Antikainen jo eräs sosdem. nuorisoliiton tunnetuimpia ja tarmokkaimpia johtajia. Hänet valittiin uudelleen perustetun sosialistisen lastenjärjestön ensimmäiseksi sihteeriksi. Muutaman kuukauden ajalla, jonka hän oli nuorisoliiton järjestäjänä, ennätti hän perustaa lukuisia nuoriso-osastoja, maatyöväenosastoja ja — punakaartin osastoja. Jo ennen v. 1918 vallankumousta tov. Antikainen kuului Suomen työväenliikkeen vallankumoukselliseen sivustaan, joka järjesti työväestöä punakaarteihin. Helsingin nuorisojärjestön edustajana kuului Antikainen jo v. 1917 n.s. työväen eduskuntaan, Helsingin työväenjärjestöjen keskuselimeen. Jo v. 1915 hän oli liittynyt Suomen sosdem. puolueeseen.

Suomen työväen vallankumoukseen otti tov. Antikainen osaa koko palavalla innollaan ja hänelle ominaisella tarmokkuudella. Hänen tuliset puheensa nuorison ja vanhemmankin väen keskuudessa saivat sadat työläiset liittymään punakaartiin ja horjumatta kestämään taistelussa.

Vallankumouksen tappion jälkeen joutui tov. Toivo Antikainen Neuvosto-Venäjälle, jossa hän heti paikalla suoraa päätä riensi puna-armeijan riveihin ja alkoi punakaartilaisten keskuudessa värväystoiminnan puna-armeijan riveihin. Antikainen otti osaa punaisen Pietarin puolustukseen Judenitshin hyökkäystä vastaan, taisteli 1919 Aunukseen hyökkääviä Suomen valkokaartilaisia vastaan, riensi VI Suomalaisen Rykmentin mukana, jonka perustajiin hän kuului, pohjoisesta hyökkääviä interventsiojoukkoja vastaan. Hän otti osaa kaikkiin taisteluihin tämän hyökkäyksen pysähdyttämiseksi.

Marraskuussa 1918 komennettiin tov. Antikainen ensimmäisenä oppilaana suomalaisille punapäällystökursseille, joilta hänet ensimmäisten 20 oppilaan joukossa jo seuraavana

vuonna päästettiin ulos komentajana. Koko kansalaissodan ajan hän oli kansainvälisen sotakoulun konekiväärikomennuskunnan päällikkönä. Mutta pienimmän osan ajastaan hän joutui olemaan koulussa. Punaisen armeijan komentajat oppivat silloin enemmän käytännössä kuin koulun seinien sisäpuolella. Judenitshin rintama, Aunus, Karjala ja taas Aunus — ne olivat Antikaisen tärkein sotakoulu. Lukemattomissa ankarissa taisteluissa venäläisiä, suomalaisia ja englantilaisia valkokaartilaisia vastaan Neuvostomaan puolesta oppi ja karaistui se punapäällikkö Antikainen, jonka nimi on lähtemättömästi piirretty Neuvosto-Karjalan luomisen historiaan.

Talvella 1921—22 hyökkäsivät Suomen valkokaartilaiset uudelleen Neuvosto-Karjalaan. Yllättäen Karjalassa olevat vähäiset puna-armeijalaisosastot valkokaartilaiset valtasivat suuren osan Neuvosto-Karjalan aluetta. Suomen porvariston tarkoituksena oli 1922 kokoontuvalle kansainliiton yleiskokoukselle esittää kysymys Karjalan "itsenäistyttämisestä" ja sitä varten he tahtoivat pitää Karjalan miehitettynä suomalaisilla joukoilla. Valkokaartilaisten hyökkäyksen nopeasti likvidoimiseksi teki puna-armeijan johto rohkean suunnitelman: oli nopealla iskulla vihollisen selkäpuolelle tuhottava tämän esikunnat ja yhteydet ja siten tehtävä loppu valkokaartilaisten hyökkäyksestä. Tämän tärkeän tehtävän toteuttaminen annettiin kansainvälisen sotakoulun kurssilaisista muodostetulle suksikomppanialle, jonka komentajaksi määrättiin tov. Toivo Antikainen.

Emme voi tässä yksityiskohtaisesti kuvailla retkeä. Suksijoukko ja tov. Antikainen täyttivät tehtävänsä. Kulkien suksilla 1000 kilometriä tiettömien metsien halki ja vuorien yli, suorittaen toistakymmentä taistelua, tuhosi suksijoukko vastustajan esikunnat ja varastot ja saattoi siten vastustajan rintaman murtumaan. Tämä tarumainen retki, josta runoilijat ja kirjailijat jo ovat saaneet aiheita lukuisiin sankarilauluihin sekä runona että proosana, kuuluu Neuvosto-Venäjän kansalaissodan sankaritekojen kauneimpiin. Tov. Antikainen ja 26 muuta retken osanottajaa palkittiin Neuvostoliiton korkeimmalla kunniamerkillä, Punaisen Lipun kunniamerkillä.

Suomen kansalaissodassa kärsitty tappio, bolshevikkien ja Leninin oppeihin tutustuminen olivat tov. Antikaisesta, kuten

muistakin parhaista Suomen työväenliikkeen osanottajista tehneet kommunistin. Tov. Antikainen otti huomattavalla tavalla osaa SKP:n perustamiseen elokuussa 1918, jonka perustavan kokouksen osanottajiin hän kuului. Samalla työskenteli tov. Antikainen vallankumouksellisen nuorisoliikkeen perustamiseksi Suomeen. Sotakoululla ollessaan oli tov. Antikainen sotakoulun kommunistisen järjestön sielu ja jo tällöin hän kuului SKP:n peruskaatereihin ja johtaviin tovereihin.

Tov. Antikainen otti v. 1923 eron Puna-armeijasta. SKP:n KK:ssa oli tänä aikana selkkauksia ja konflikteja. Tällöin määräsi Kominternin TpK tov. Antikaisen otettavaksi KK:n jäseneksi. Tästä lähtien on tov. Antikainen keskeytymättä kuulunut SKP:n johtoon.

Samalla tarmolla ja hellittämättömyydellä, millä tov. Antikainen oli lyönyt valkokaartilaisia kiväärillä, jatkoi hän heidän lyömistään kommunistisen puolueen järjestäjänä ja ohjaajana. Tov. Antikainen otti aktiivisesti osaa SKP:n kaikkien tärkeiden päätösten ja toimenpiteiden suunnitteluun, päättämiseen ja toteuttamiseen. Hänen väsymätön työtarmonsa, alotekykynsä ja toimeliaisuutensa kannustivat puoluejärjestöjä niiden taistelussa ja kasvattivat esimerkillään SKP:n kaatereita. Lukuisissa puheissaan, kirjoituksissaan ja lentokirjasissaan asetti tov. Antikainen puolueen kunkin hetken tärkeimmät kysymykset selvästi ja terävästi puoluejärjestön eteen ja toimeenpantavaksi. Tov. Antikaisen terävä poliittinen äly, hänen teoreettinen selvyytensä ja vallankumouksellinen taistelutartarmonsa ja aktiivisuutensa tekivät hänestä puolueen johtajan, tov. Kuusisen lähimmän ja parhaan työtoverin puolueen johtamisessa. Tov. Antikainen on todella bolshevikin ja proletaarisen puolueen johtajan tyyppi.

Tov. Antikainen on joutunut vihollisen käsiin taistelupaikaltaan. Siitä huolimatta, että tov. Antikainen tiesi, miten Suomen porvaristo häntä vihaa, ei vähiten sen johdosta, että tov. Antikainen niin ratkaisevalla tavalla on ottanut osaa Suomen porvariston imperialistisen pyyteiden tyhjäksi tekemiseen, ei tov. Antikainen epäröinyt astua vaarallisimmalle paikalle luokkataistelurintamassa, välittömän puoluetyön johtoon. Tässäkin osoitti tov. Antikainen persoonallista esimerkkiä SKP:n jäsenille ja Suomen taisteleville proletaareille.

II. Suomen fasistien katala murhasyyte Toivo Antikaista vastaan ja sen tarkoitus

Marraskuun 6 päivänä 1934 onnistui Suomen valtiollisen poliisin vangita ja raahata komeroihinsa tov. Toivo Antikainen.

Kolmeen kuukauteen ei hänen kohtalostaan saatu mitään tietoja. Ei kenenkään annettu häntä tavata, ei asianajajien eikä omaisten. Kuuluisa englantilainen juristi Loris *Lingley* kääntyi itse Suomen oikeusministerin puoleen, mutta turhaan. Mitä oli tekeillä? Puolueeton työläisnainen Lydia *Rask,* joka oli uskaltanut antaa asunnon fasistiporvariston vainoamalle Antikaiselle, oli heti ensimmäisinä öinä murhattu. Valmistettiinko samaa kohtaloa Antikaiselle?

Kun sitten vihdoin eräs suomalainen asianajaja sai tavata Antikaista, paljastuivat Suomen valtiollisen poliisin aikomukset. Antikaista ei uskallettu suoraan murhata niinkuin Lydia Rask, sillä Suomen porvaristo pelkäsi sitä myrskyä, jonka murha nostattaisi. Hänen tuhoamisekseen oli valmistettu suunnitelma, jolle kataluudessaan vetää vertoja vain Saksan valtiopäivätalon murhapolttojuttu.

Antikainen ilmoitti asianajajalleen, että häntä tullaan syyttämään ensiksikin valtiopetoksen valmistelusta toimintansa perusteella Suomen vallankumouksellisessa liikkeessä, Suomen Kommunistisessa Puolueessa — Suomessa on jo kommunistisen puolueen jäsenyyskin "rikos", josta rangaistaan monen vuoden kuritushuonetuomiolla —; toiseksi Suomen työväen 1918 vuoden vallankumouksen aikaisista takavarikoista, joita Suomen oikeudet pitävät "ryöstöinä"; ja kolmanneksi — *murhasta!* Syyte ryöstöstä perustettiin siihen, että Suomen ohrana oli löytänyt jonkun 1918 vallankumouksen aikaisen

"asiakirjan", jolla Antikainen olisi valtuutettu suorittamaan Viipurin kaupungissa takavarikointeja. Mitään todistuksia siitä, että takavarikointeja olisi suoritettu, ei ollut! Murhasyytteen perustaksi taas oli laadittu mielikuvituksellinen historia valkokaartilaisten Suomesta Karjalaan 1921—22 tekemän ryöstöretken ajoilta. Antikainen oli muka antanut määräyksen erään Kiimasjärven taistelussa tammikuun 20 päivänä 1922 vangiksi joutuneen valkokaartilaisen, Marjoniemen, Marjamäen tai Marjamaan — ei edes nimestä oltu varmoja — polttamisesta metsänuotiolla. Kaiken varalta oli ohrana laatinut vielä toisenkin murhasyytteen erään maanviljelijä Isotalon ammuttamisesta Riihimäen asemalla Suomen työväen vallankumouksen aikana. Näistä syytteistä valittiin lopuksi kaksi, nimittäin syyte valtiopetoksen valmistelusta, joka käsiteltiin Turun hovioikeudessa, ja syyte valkokaartilaisen Antti Marjoniemen — se nimi oli lopulta päätetty valita — polttamisesta, jota syytettä käsiteltiin Siuntion ja Kirkkonummen pitäjien käräjillä.

Antikainen osoitti jo asianajajalleen, mihinkä Suomen ohrana mielikuvituksellisella ja kaikkea perää vailla olevalla murhasyytteellä pyrkii. Sen tarkoituksena on:

1) Saada Antikainen tuomituksi raskaaseen kriminaalirangaistukseen, joko elinkaudeksi kuritushuoneeseen tai kuolemaan, ja näin tuhota vihattu ja vaarallinen poliittinen vastustaja.

2) Tekemällä tunnetusta Suomen vallankumouksellisen työväenliikkeen johtajasta murhaaja, mustata häntä ja hänen puoluettaan ja kiihoittaa varsinkin pikkuporvaristoa työväen vallankumouksellista liikettä vastaan.

3) Lietsoa Suomessa neuvostovastaisia mielialoja väittämällä, että Antikainen Neuvostoliiton Punaisen Armeijan joukko-osaston komentajana ollessaan olisi tehnyt itsensä syypääksi vankien rääkkäämiseen ja murhaamiseen.

Suomen fasistilehdistö aloittikin heti hillittömän kamppailun näiden kolmen tarkoitusperän hyväksi. Erikoisesti ryhdyttiin muokkaamaan mielialaa kuolemanrangaistuslain hyväksymisen puolesta. Hallitus oli jättänyt eduskunnalle esityksen kuolemanrangaistuksen käytäntöönottamisesta n.s. maan-

petos- ja sotilassalaisuuksien ilmaisemisrikoksista. Samalla oli tarkoituksena säätää uusi kuolemanrangaistuksen täytäntöönpanolaki, ottaa vanhan, mutta käytännöstä pois joutuneen lain määräämän piiluamisen asemasta käytäntöön — Suomen lääkintähallituksen asiantuntijalausunnon mukaisesti — joko hirttäminen tai sinihappokaasulla myrkyttäminen. Kuolemanrangaistuslakia vastaan oli maassa kuitenkin voimakas vastustusmieliala, ei vain työväestön, vaan porvarillisen intelligenssinkin parhaimmiston keskuudessa. Tämän vastustuksen murtamiseksi ryhdyttiin käyttämään toinen toistaan hirveämpiä kauhukuvauksia Antikaisen muka suorittamasta vangin elävänä polttamisesta ja vaadittiin "petomaisen murhaajan", "ihmispedon" tuomitsemista kuolemaan.

Fasistilehti "Hämeen Sanomat" kirjoitti viime maaliskuun 28 päivänä:

> "Johtuu mieleen, että jos Antikaisen tapaus olisi sattunut esim. Yhdysvalloissa, ei ole epäilemistäkään, ettei hänen tapaistaan murhamiestä siellä pantaisi sähkötuoliin. Ja varmaan kansan raivo kohdistuisi häntä vastaan siinä määrin, että hän kansan käsiin jouduttuaan tulisi lynkatuksi. Koko maassa vallitsisi yleinen mielten kuohu, joka vaatisi murhamiehelle ankarasti rangaistusta."

Aivan samanlainen verisen lynkkaustuomion henki huokuu erään tunnetun suomalaisen "kulttuuripersoonallisuuden", kirjailija Jalmari *Finnen* "Maaseudun Tulevaisuudessa" viime maaliskuun 30 päivänä julkaisemasta kirjoituksesta. Osoitukseksi siitä, kuinka pimeän fasistisen taantumuksen ilmapiiri Suomessa nykyään vallitsee, lainaamme tämän suomalaisen "kulttuurin" edustajan kirjoituksesta seuraavan kohdan:

> "Jos ennen ilmestyi ihmisten joukkoon olento, joka toisten käsityksen mukaan muuttui pedoksi ja kävi surmaamassa ihmisiä, niin kokouduttiin yhteen ja hankittiin sellaiset aseet, jotka olivat kirkon siunaamia, jotta pahan taika ei pystyisi niihin, ja surmattiin tuollainen peto. Tämä ajatustapa elää vielä Amerikassa. Jos siellä joku on tehnyt hirmutekoja, niin menee raivostunut väki-

joukko vankilaan, ottaa syyllisen sieltä ja tappaa hänet... Tämän nykyään käsiteltävän oikeusjutun yhteydessä tulee ehdottomasti ajatelleeksi kuolemanrangaistuksen välttämättömyyttä. Yhteiskunnan täytyy päästä vapaaksi ihmispedoista eikä turhanpäiväisistä tunnesyistä panna heitä vankilaan..."

Suomen puutavarakapitalistien rahoittama Karjalan "heimolehti" "Vapaa Karjala ja Inkeri" kirjoitti viime maaliskuun 29 päivänä:

"Mieliala maassa on kiihtynyt punapyöveli Antikaisen petomaisesta teosta. Kuolemanrangaistus täytäntöönpantuna on yleisen mielipiteen vaatimus... Jos kerran Antikainen tunnustaa venäläisen oikeusjärjestelmän itseään velvoittavaksi, on hän lausunut oman tuomionsa."

Lapualainen fasistipappi *Kares* lausui eduskunnassa pitämässään verenkarvaisessa puheessa (27/III—35):

"...jos kuolemanrangaistus määrätään rikollisille, niin se myös täytyy panna täytäntöön... On väärää humaanisuutta, jos esim. sellainen rikollinen kuin Antikainen pääsee ilman, että hänet tuomitaan kuolemaan, tai että tuomiota ei panna täytäntöön."

Suomen valtionsyyttäjä *Planting* julkaisi jo ennen oikeudenkäynnin alkamistakaan puolivirallisessa "Helsingin Sanomissa" haastattelun, jossa hän ilmoitti vaativansa Antikaiselle kuolemantuomiota ja toivovansa, että tuomio pannaan täytäntöön.

Villin kamppailun avulla ajettiin eduskunnassa läpi kuolemanrangaistus maanpetoksesta ja eräistä sotilassalaisuuksien ilmaisemisrikoksista. Uutta täytäntöönpanoasetusta ei kuitenkaan vielä säädetty, vaan jäi se vielä "harkittavaksi". Sen puuttuminen ei kuitenkaan ole este kuolemantuomion täytäntöönpanemiseen. Sen osoittaa 1918 vuoden työväen vallankumouksen verinen jälkiselvitys. Hallitus antoi silloin pelkän hallinnollisen asetuksen kuolemanrangaistuksen täytäntöönpanemisesta ja noin 15.000 työläistä ammuttiin sorakuoppiin

porvariston verisen koston uhrina. Toiset 15.000 tapettiin vankileireillä nälkään.

Kuolemanrangaistuslaki on yksi rengas siinä fasistisen diktatuurin kiristämisessä, jota Suomen fasistiporvaristo paraikaa suorittaa. Viime vuonna vahvistettiin jälleen kommunistilait, säädettiin n.s. kiihoituslaki sekä erityiset puku- ja lippulait. Nämä fasistiset kuristuslait kohdistuivat koko työväenluokkaa ja kaikkia työtätekeviä kansanaineksia vastaan. Niiden avulla on hallitus rauhoitettu vaatimattomimmaltakin arvostelulta myöskin sosialidemokraattisen ja porvarillisen lehdistön taholta, työväenjärjestöiltä kielletty oikeus punaisten lippujen käyttämiseen, TUL:n työläisurheilijoilta oikeus urheilupukujensa kantamiseen, jopa Internatsionaalen laulaminenkin! Ja kuitenkin kannatti Suomen sosdem. puolueen johto näitä lakeja ja sosdem. eduskuntaryhmä äänesti niiden hyväksymisen puolesta. Tänä vuonna on säädetty aitofasistinen kuohitsemislaki ja täysfasistinen laki talousneuvostosta, jolla eduskunnan päättämisvaltaa entisestäänkin rajoitetaan — nekin sosdem. puoluejohdon ja eduskuntaryhmän myötävaikutuksella. Mutta fasistiporvaristo ei suinkaan tyydy vain näihin kuristuslakeihin, se pyrkii vielä pidemmälle, se valmistautuu riistämään työväenluokalta ja kaikilta työtätekeviltä kansanaineksilta viimeisetkin poliittisten toimintaoikeuksien rippeet, pystyttämään avoimen mussolinilais-hitleriläisen valtakomennon. Koko porvarillinen lehdistö käy hillitöntä kamppailua kaikkia työväen joukkojärjestöjä, ennen kaikkea ammatillisia järjestöjä vastaan vaatien niiden lakkauttamista, jopa lakko-oikeudenkin riistämistä työläisiltä. Vaino- ja terroritoimenpiteitä lisätään, poliisi- ja ohranamielivalta tulee yhä räikeämmäksi. *Suomen suurporvaristo valmistaa uutta fasistista päällekarkausta työväenluokkaa ja kaikkia työtätekeviä vastaan. Se käy jo sitä!*

Sitä varten on Suomen porvarillinen lehdistö tov. Antikaisen jutun yhteydessä verestänyt sekä 1918 vuoden että Neuvosto-Karjalaan järjestämiensä retkien "sankarimuistoja". Suomen porvariston raivo on hillittömänä kohdistunut Toivo Antikaiseen, koska porvaristo näkee hänessä yhden Suomen työväen luokkataisteluliikkeen kyvykkäimmistä ja uljaimmista edustajista ja johtajista, kommunistin, joka elämänsä uhalla

koetti auttaa ja järjestää Suomen työtätekevien yhteistaistelua porvariston fasistista päällekarkausta vastaan. Suomen porvariston raivoa lisää se, että tov. Antikainen on niin ratkaisevalla tavalla vaikuttanut sekä Suomen porvariston aikaisempien Karjalan retkien että sen viimeisen yrityksen, n.s. Karjalan bandiittikapinan kukistamiseen.

III. Suomen porvaristo ja Karjalan bandiittikapina

Mikä oli n.s. Karjalan bandiittikapina, jonka kukistamisen yhteydessä Antikaisen väitetään poltattaneen suomalaisen valkokaartilaisen Antti Marjoniemen metsänuotiolla. Antikainen osoitti vastineessaan tämän kapinan tarkoituksen ja luonteen.

Suomen suurporvariston imperialististen valloituspyrkimysten, sen suur-Suomi-ohjelman, lähimpänä päämääränä on Neuvosto-Karjalan valloittaminen. "Valkoinen kenraali" Mannerheim vannoi jo Suomen luokkasodan aikana:

> "Minä vannon sen suomalaisen talonpoikaisarmeijan nimessä, jonka ylipäällikkönä minulla on kunnia olla, etten pane miekkaani tuppeen, ennen kuin viimeinen Leninin soturi on karkoitettu sekä Suomesta että Neuvosto-Karjalasta; me luomme nyt mahtavan suur-Suomen."

Suomen porvaristo, jonka kanssa oli liitossa karjalainen suurtalonpoikais- ja kauppiasluokka, järjesti vuosina 1918—20 useita sotilasretkikuntia Karjalaa valloittamaan. Se verhosi nämä retket Karjalan "kansallisen vapauttamisen" ja "Karjala karjalaisille"-tunnuslausein, mutta todellisena tarkoituksena oli Karjalan metsä-, vuori- ja vesivoimarikkauksien ryöstäminen. Karjalan äärettömien metsien "vihreä kulta" se sai Suomen kapitalistien "heimorakkauden" liekehtimään. Kenraali Hannes *Ignatius,* joka nyt on Kansallis-Osake-Pankin tilintarkastajana, sanoikin "Aunuksen retken muistojulkaisuun" kirjoittamassaan esipuheessa selvästi ja suoraan ilman mitään heimorakkautta:

"Taloudellisesti olisi itä-Karjala Suomelle mitä arvokkain: Laajat, osaksi koskemattomat metsät, vielä käyttämättä olevat kosket tuottaisivat maallemme itselleen suuria rikkauksia."

Suomen porvariston Karjalaan varustamat sotilasretkikunnat ajettiin kuitenkin verissäpäin takaisin. Karjalan kansa järjestäytyi autonoomiseksi Karjalan Työkansan Kommuuniksi, jonka perustamisasetuksen Neuvosto-Venäjän keskushallitus, toteuttaen bolshevistisen puolueen vallankumouksellista kansallisuuspolitiikkaa, antoi kesäkuun 7 päivänä 1920 (v. 1923 muodostettiin Karjalan Työkansan Kommuunista Karjalan Autonoominen Sosialistinen Neuvostotasavalta). Heinäkuun 1—3 päivänä 1920 kokoontunut Karjalan työkansan perustava edustajakokous lausui selvästi:

"Karjalan kansa tuntee Neuvosto-Venäjän rajojen sisällä olevansa vapaa eikä suostu alistumaan enempää Suomen kuin minkään maan kapitalistisen ikeen alaisuuteen. Karjalan kansa ei tule sallimaan, että Karjalan rikkaudet, vedet, metsät, kosket, malmi, kala-apajat joutuisivat kapitalistisen valko-Suomen rosvottaviksi karjalaisten Neuvosto-Venäjää vastaan suojelemisen taikka karjalaisten kansallisen valkoiseen Suomeen yhdistämisen varjolla."

Lenin sanoi luottavansa Karjalan kansan tulevaisuuteen ja Yleisvenäläinen Toimeenpaneva Keskuskomitea antoi syyskuun 22 päivänä 1920 Karjalan kansalle julistuksen, jossa m.m. sanotaan:

"Ollen läheisessä yhteydessä kaikkien Venäjän Sosialistisessa Neuvostotasavallassa asuvien kansallisuuksien työläisjoukkojen kanssa, astuu Karjalan raatajarahvas historiansa uuteen aikakauteen. Karjalan raatajarahvaan vastaiset kohtalot ovat sen omissa käsissä. Sen eteen avautuu kansojen itsemääräämisoikeuden perusteella kansallisen kehityksen rajattomat mahdollisuudet. Venäjän Neuvostovaltaan yhtyneiden työtätekevien kansojen mahtava liitto suojelee Karjalan raatajajoukkojen oikeuksia, heidän kansallista itsemääräämistään ja heidän va-

pauttaan kaikkien orjuuttajien ja riistäjien ikeestä. Taisteltuaan pitkät vuosisadat karun luonnon keskuudessa olemassaolonsa puolesta, astuu Karjalan kansa laajan kansallisen kehityksen tielle orjuudesta ja riistosta vapautuneiden eri kansallisuuksiin kuuluvien työtätekevien kansojen perheessä. Pystyttyään säilyttämään vaikeissa oloissaan oman kielensä ja entisten kansallisten perinnäistietojensa jätteet, voi Karjalan työtätekevä kansa nyt luoda itselleen rauhallisen työn ja sivistyksellisen toiminnan avulla uuden tulevaisuuden itsestään määräävänä vapaana kansana."

Autonoomisen Karjalan muodostuminen ja Karjalan kansan selvä mielenilmaisu pakoittivat Suomen porvariston irroittamaan kyntensä Neuvosto-Karjalasta ja lokakuun 14 päivänä 1920 allekirjoittamaan Tarton rauhansopimuksen, jossa Suomi luovutti vielä hallussaan olevat Neuvosto-Karjalaan kuuluvat Repolan ja Porajärven pitäjät.

Mutta Suomen suurporvaristo ei Tarton rauhankaan jälkeen luopunut suunnitelmistaan ja aikomuksistaan. Se yritti saada Karjalan kysymyksen esille kansainliitossa. Sitä varten oli Karjalassa järjestettävä kapina ja Karjala miehitettävä suomalaisilla joukoilla. Suomesta käsin alettiin huolellisesti järjestää uutta "kansannousua" Karjalassa. Suomen ja Karjalan rajalle, Lieksaan, Repolaan ja muihin rajapitäjiin, oli kerätty suuret asevarastot, tuhansia kiväärejä, kymmeniätuhansia patruunoita ja satoja taskuaseita. Helsingissä aivan Suomen hallituksen silmien edessä toimi maisteri Kaukorannan värväystoimisto, joka värväsi miehiä Neuvosto-Karjalaan lähteviin joukkoihin. Jääkäritoimisto hankki upseereja Suomen armeijasta ja suojeluskunnista. Suomessa toimi hallituksen tieten ja luvalla, sen siipien suojassa epälukuinen määrä kaikenlaisia "Karjalan komiteoita", jopa oikein "hallituksiakin". Ja syksyllä 1921, keskellä rauhaa, hyökkäsi Suomesta Karjalaan Suomen rajaviranomaisten myötävaikutuksella sadottaisina joukkoina julkisesti Suomessa aseistettuja osastoja. Näiden valkokaartilaisjoukkojen johtaja, reserviluutnantti Jalmari *Takkinen* eli *Ilmarinen* kertoo muistelmateoksessaan rajan ylittämisestä:

"Täytyi vielä tutkia kaikki taskut, ettei vain jäisi mitään vaarallista mukaan. Kun oikein joka taskun tarkasteli ja etsi muistikirjojen lehtien välistä, niin löytyihän sieltä minkä mitäkin. Oli muutamien suomalaisten tuttavien nimiä ja osotteita, joukossa huomattavien Karjala-miestenkin; *oli myöskin suomalaisten viranomaisten antamia luotettavaisuustodistuksia ja matkapasseja.* Ne paperit olivat Suomen puolella olleet välttämättömiä, mutta ryssien valta-alueelle niitä ei voinut viedä."

Joukot oli kokoonpantu suomalaisista "vapaaehtoisista" ja karjalaisista kulakkiaineksista. Niiden johtajina oli Suomen armeijan ja suojeluskuntien upseereja. Eräiden kaatuneiden valkoisten upseerien asiapaperit on Neuvosto-Karjalan arkistoissa. Valkokaartilaisjoukot oli varustettu Suomen armeijan ja suojeluskuntien asevarastoista. Taistelupaikoilta löytyi viikon parin vanhoja Suomen valtion Riihimäen patruunatehtaan patruunakoteloja. Suomen koko porvarillinen sanomalehdistö innosti ja tuki kaikin tavoin näiden Neuvosto-Karjalaan hyökänneiden valkokaartilaisjoukkojen toimintaa. Suomen hallitus selitti virallisesti, ettei sillä ole mitään tekemistä näiden joukkojen järjestämisessä, mutta se ei ryhtynyt mihinkään toimenpiteisiin "vapaaehtoisjoukkojen" Suomesta Karjalaan tunkeutumisen estämiseksi. Antikainen osoitti Ilmarisen oman muistelmateoksen avulla, että kapina oli kokonaan rakennettu Suomesta tulevan avun varaan. Ja pitipä läheltä, ettei Suomen hallitus virallisestikin julistanut sotaa. Suomen hallituksen silloinen pääministeri, professori J. H. Vennola oli pakoitettu työmies Sulo Kokkoa vastaan Turun hovioikeudessa v. 1927 nostetussa maanpetosjutussa todistamaan, että Suomen hallitus v. 1921 lopulla ajatteli liikekannallepanoa. Vain pelko, että sotaretki epäonnistuisi, pidätti Suomen hallitusta virallisesti sotaa julistamasta.

Suomesta tunkeutuneet valkokaartilaisjoukot viisi kuukautta ryöstivät, polttivat ja murhasivat Neuvosto-Karjalassa. Antikainen luki Ilmarisen muistelmateoksesta, mitä tämä omista joukoistaan sanoi:

"Vapaaehtoisten mukana saapui suuri prosentti suoranaista roskajoukkoa, miehiä, joista jotkut kyllä olivat

käyneet muutamilla eri sotaretkillä, mutta joko olleet alkuaankin vailla moraalia taikka retkillään kaiken moraalinsa menettäneet, muuttuen ammattiseikkailijoiksi. Jotkut esiintyivät väärennetyin paperein ja upseerin tai aliupseerin arvoin, jonka he itse olivat ottaneet. Taisteluiden väliajoilla katosi toisten tavaroita tai Suomesta tulleita postipaketteja. Kun sitten joukot vetäytyivät Suomen rajaa kohti, uskalsivat muutamat näistä käydä jo niin röyhkeiksi, että varastivat ambulanssin alkoholivarastoa, lainailivat toisten suomalaisten ja karjalaisten aseita sekä kelloja ja sen tien luikkivat Suomeen kertomaan sankaritaruja..."

Tällaisen todistuksen antaa valkokaartilaisjoukkojen johtaja omista joukoistaan! Kun Antikainen ryhtyi osoittamaan näiden valkokaartilaisjoukkojen Neuvosto-Karjalassa tekemiä tuhotöitä, kielsi puheenjohtaja häntä jyrkästi jatkamasta ja riisti häneltä puheenvuoron. Näistä tuhotöistä ovat kymmenet Neuvosto-Karjalan asukkaat kuitenkin antaneet kirjallisia todistuksia, jotka osoittavat, minkälaista hävitystä nämä "Karjalaa vapauttamaan" saapuneet joukot Karjalassa suorittivat.

Karjalainen koulunopettaja Pekka *Konstantinov* kertoo:

"Silminnäkijänä voin kertoa valkoisten joukkojen Repolassa 1921 vuoden joulukuussa ja 1922 vuoden tammikuussa tekemistä murha- ja tuhotöistä. Olin kansakoulun opettajana Repolan Lusman kylässä, kun valkoiset valloittivat kylän. Minut he heti vangitsivat, tutkivat monta kertaa ja rääkkäsivät. Valkoisten päällikkönä oli ratsumestari Karhuvaara eli Gustaf Svinhufvud. Kun hän kuulusteli minua, niin hän monta kertaa uhkasi: "Minä hirtän sinut ensimmäisen puun oksaan". Lusman kylässä murhasivat valkoiset erään talon pihaan rajavartiostoon kuuluvan puna-armeijalaisen Juho Sutisen. Ruumista ei annettu heti haudata, vaan pidettiin kahden viikon ajan kyläläisten nähtävänä. Juho Sutisen vaimoa, Maikki Sutista valkoiset myöskin rääkkäsivät, uhkasivat tappaa ja lopuksi raiskasivat. Tuulivaarassa murhasivat valkoiset keskikylällä tiepuoleen Matti Leinosen. Häneltä

leikattiin pää kirveellä irti ruumiista, ei annettu viikkokausiin haudata. Tuulivaarasta kahden kilometrin päässä erään Mellitsä-lammen rannalla valkoiset rääkkäsivät ja raiskasivat Riitta Paasun ja lopuksi murhasivat hänet. Kipon kylässä erään talon portailla valkoiset tappoivat Lusman kyläneuvoston puheenjohtajan, minun setäni Luka Konstantinovin. Murhatun Konstantinovin vaimoa, joka juuri oli synnyttänyt ja makasi sairaana vuoteessa, valkoiset myöskin rääkkäsivät. He tanssivat huoneessa humalassa koko yön, lauloivat ruokottomia lauluja, kävivät sairaan vaimon vuoteen ääressä ja kysyivät, onko syntynyt poika vaiko tyttö. Kun näkivät, että lapsi on poika, niin he ivailivat: "Kun hauki kuolee, niin hammas jää". Seuraavana päivänä he sitten murhasivat sairaan vaimon miehen Luka Konstantinovin. Kiimasvaaran kylässä valkoiset murhasivat talonpoika Mikko Järveläisen, Omelian kylässä Saska Pänttösen ja nuoren koulunopettajan Arpelan, Pläkkäsinkylässä talonpoika Ivan Nikitinin, Repolassa Saarenpään kylän opettajan August Lehdon, jonka ruumis pantiin murahautaan tiepuoleen. Valkoisten vangiksi Kiimasvaaran kylässä joutunutta Suontausta nimistä henkilöä valkoiset rääkkäsivät useita päiviä ennen kuin murhasivat. Rääkkäämällä murhasivat valkoiset Tuulivaaran taistelussa haavoittuneena vangiksi joutuneen punapäällikön Toivo Kokkosen. Murhien lisäksi valkoiset polttivat Suoverkan kylän, ryöstivät Repolasta ja Tuulivaarasta kunnan viljavarastot, jotka oli varattu vuodeksi paikkakunnan muonittamiseksi, veivät mukanaan Suomeen kaikki talonpoikain hevoset. Nämä teot synnyttivät kauhean vaikean tilan paikkakunnalla ja raskaan mielialan väestön keskuudessa."

Kuten tästä todistuksesta selviää, johti näitä valkoisten tuhotöitä Repolassa Suomen armeijan ratsumestari Gustaf Svinhufvud eli Karhuvaara, *joka oikeudessa esiintyi syyttäjän todistajana*. Rukajärven piirissä johti valkokaartilaisjoukkojen toimintaa itse ylipäällikkö Ilmarinen, *joka myöskin esiintyi syyttäjän todistajana*. Jos oikeuden puheenjohtaja olisi antanut Anti-

kaisen tehdä Ilmariselle kysymyksiä, niin olisi oikeudessa paljastunut se toiminta, jota tämä "todistaja" Karjalassa harjoitti. Siitä kertoo karjalainen Mihail *Lävkujev,* joka itse joutui valkoisten joukkoihin ja näiden mukana Suomeen, mutta palasi sieltä takaisin Neuvosto-Karjalaan:

"Asuin Rukajärvellä, kun valkoiset joukot marraskuun 6 päivänä 1921 Ilmarisen eli Jalmari Takkisen johdolla hyökkäsivät Rukajärven kylään. Kansakoululla oli juuri silloin lokakuun vallankumouksen muistojuhla. Minä olin myöskin läsnä juhlatilaisuudessa. Kun toveri Jefim Jeremejev juuri oli pitämässä juhlapuhetta, temmattiin juhlasalin ovi auki ja saliin tunkeutui useita aseistettuja miehiä, joista ensimmäisenä oli Ilmarinen eli Jalmari Takkinen. Takkisella oli kädessään mauseri, jonka hän ojensi ja huusi: "Kädet ylös! Kommunistit ja neuvostotoimitsijat, astukaa ulos asti." Takkisen mukana olleet valkoiset olivat rivissä salista ulos ja tarkastivat salista poistuvat ihmiset, niin miehet kuin naisetkin. Juhlayleisöstä eroitettiin kommunistit, kolme Jeremejeviä, Mihail Ipatov, Petri Ivatshev, Gavril Gurjev, Luka Antonov, Feodor Saveljev ja Peter Agafonov. Kaikki nämä henkilöt valkoiset ampuivat koulutalon edustalla koko yleisön silmien edessä. Muistan, kuinka Jefim Feodorovitsh Jeremejev ensimmäisen laukauksen jälkeen huudahti: "Eläköön III Internatsionale!" ja samassa kajahti toinen laukaus. Kun Andrej Jeremejeviä vaadittiin astumaan esiin, puristi hän ensin syliinsä nuoren vaimonsa ja sisarensa ja sitten astui ulos salista ja hänet ammuttiin. Kun Petri Ivatshev oli ammuttu, niin sanoi rukajärveläinen valkoisten johtaja Ivan Jevsejev, Ivatshevin poikaan viitaten: "Kun tapat maon, niin katso perään, ettei poikia jäisi." Ivatshevin poika vedettiinkin ammuttavaksi, mutta nuoruutensa takia jätettiin kuitenkin henkiin. Jefim Fomitsh Jeremejeviltä kysyttiin: Kuka sinä olet? Hän vastasi: Olen sotilaskomissaari. Valkoiset sanoivat: kun olet, niin astu muiden mukana, ja hänet ammuttiin. Ammuttavaksi otettu Ipatov yritti päästä pakoon, mutta hänet ammuttiin ulkohuoneen lattian

alle, jonne oli piiloutunut. Yöllä vietiin ammuttujen ruumiit suolle, jonne ne jätettiin hautaamattomina. Perästäpäin kehuivat valkoisten joukkoon kuuluneet: "Saatiinpa kerran koetella Rukajärven naisilta kaikki paikat". Valkoiset käskivät minut, ammutun Ivatshevin pojan ja Mihail Stukin nimisen nuorukaisen menemään johonkin taloon yöksi ja me menimme Fedulovin taloon, josta kukin aamulla meni kotiinsa. Marraskuun 7 päivänä kutsuivat valkoiset yleisen kylän kokouksen, johonka Takkisen joukot tulivat kivääreillä aseistettuna. He löivät kiväärien perillä lattiaan ja huusivat: "Miehen kuin miehen on lähdettävä Karjalaa puolustamaan." He tekivät nimiluettelon kyläläisistä, jotka saatiin lähtemään. Minäkin jouduin lähtemään valkoisten joukon mukana Rukajärveltä ja toimin koko ajan keittäjänä. Joukkoa komensivat Feodor Vasiljev ja Ivan Jevsejev Rukajärveltä. Ensin joukkomme meni Ontajärvelle, sieltä Muurmannin radalle, jossa joukko poltti Ontajoen sillan ja sitten palasi takaisin Rukajärvelle. Sen jälkeen kävi joukkomme Jekossa ja Ontrosenvaarassa, josta yritettiin Rukajärvelle, mutta punaiset löivät hyökkäyksen takaisin. Sitten mentiin Tsolman kylään. Kun Toivo Antikaisen joukko oli valloittanut Kiimasjärven, tuli Tsolman kylään hevosella eräs rukajärveläinen ja ilmoitti, että punaiset ovat valloittaneet Kiimasjärven. Kun vielä toiset punaiset joukot hyökkäsivät Tsolmaa kohti, perääntyivät Tsolmassa olleet valkoiset joukot, joiden johtajana oli Isontalon Antti, Kellovaaraan, sieltä Uhtualle ja Uhtualta lopuksi rajan yli Suomeen. Minä jouduin myöskin valkoisten joukon mukana Suomeen. Suomessa olin Karjalan retkellä olleen Hallamaan juoksupoikana, ensin Hyrynsalmella ja sitten Lapualla. Työskenneltyäni sitten Veitsiluodossa lähdin sieltä v. 1924 takaisin Neuvosto-Karjalaan.

Kun valkoisten joukko lähti Tsolmasta, niin särettiin taloista uunit. Uhtualla poltettiin ja särettiin taloja ja teurastettiin karjaa. Valkoisten joukkoon kuuluneilta sotilailta kuulin, kun he kertoivat, että Kuusniemessä he olivat ottaneet vangiksi erään verojen kerääjän, jonka

sanoivat murhanneensa Korpilahden ja Ontajärven välillä. Kun tulimme toisen kerran Jekkoon, niin oli erään sarajan takana ruumis ja sotilaat sanoivat, että se on kuusniemeläisen valkoisen päällikön Karpovin ampuma. Kun olimme tulleet Suomeen, niin valkoiset kertoivat minun kuulteni, että Kellovaarasta otetut punaiset vangit he olivat tappaneet pistimillä, jotta laukaukset eivät kuuluisi. Eräskin nuori mies Nuottivaarasta sanoi nimenomaan, että häntä niin iletti, kun täytyi takaapäin pistimellä pistää vankeja."

Ilmarisella ei ole omallatunnollaan vain Rukajärven murhat, vaan kymmeniä muita samanlaisia "sankaritekoja". Jos Siuntion ja Kirkkonummen käräjät olisivat todella halunneet tutkia, ketkä Karjalan bandiittikapinan aikana rääkkäsivät ja murhasivat rauhallisten asukkaiden joukosta ottamiaan vankeja, niin olisivat ne saaneet sen kuulla m.m. vanhalta karjalaiselta Kiimasjärven asukkaalta Aksenja Ivanovna *Ananjevalta,* jota Antikainen vaati kutsuttavaksi todistamaan, mutta johonka Siuntion käräjät eivät suostuneet. Tämä karjalainen vanhus, joka asui Kiimasjärvellä, kun kylä oli Ilmarisen valkokaartilaisjoukkojen hallussa, todistaa:

"Saamiansa vankeja pitivät valkoiset viikkokausia syömättä koulun alakerrassa. Sen mukaan kuin vankeja kerääntyi enemmän, murhasivat he aikaisemmin saatuja yöpimeän vallitessa. Murhaaminen tapahtui lähellä koulua kolmen koivun alla pientareella. Öllä lyhtyjen valossa kulettivat vankeja ampumapaikalle, rivistivät yhteen ja ampuivat jalkoihin. Siten ensiksi haavoittaen lopettivat heidät lyömällä ja yleensä rääkkäämällä.

Eräänä aamuna tuli naapuritaloon Ananjevon Ignatan emäntä kovin pelästyneenä ja sanoi, että saunanperässä on alaston ruumis. Me naiset kävimme monta kertaa tämän johdosta valkoisten päälliköiden luona pyytämässä heitä korjaamaan sen pois näkyvistä, mutta turhaan. Ruumiin olo saunan takana herätti suurta kauhua erikoisesti lapsissa, jotka olivat ihan sairaita tuosta pelosta. Murhattujen vankien alastomat ruumiit jätettiin jäälle, tien vieriin, pelloille, navettojen ja saunojen

taakse, ja yleensä siihen paikkaan, missä murhat oli suoritettu. Jäälle jätettiin niinikään murhaamisen jälkeen Huoti Vasaraisen ja Variksenkylän vanhuksen ruumiit. Olin pirtissä ja näin ikkunasta, kun pitkin kylää kuletettiin reessä Vasaraisen ja Variksen vanhuksen ruumiita. Keskelle rekeä oli asetettu pystyyn noin metrin pituinen seiväs, jonka yläpäähän oli sidottu ruumiista leikatut miehen sukupuolielimet. Molemmat ruumiit olivat reessä alastomina. Nähtyäni sellaisen inhoittavan teon en koko päivänä saanut otetuksi suurusta suuhuni ja tulin kovin liikutetuksi. Pirtissä oleva valkoisten hevosmies, syntyperältään suomalainen ja jo aikaisemmin Vennäisjärvelle kotiutunut, nähtyään tämän purkautui oksentamaan ja naapuritalon isäntä Sergei ei koko päivänä jaksanut minnekään liikkua.

Tällaiset teot synnyttivät kylässä kovaa pelkoa. Myöhään keväällä, kun jäät lähtivät, löydettiin veden pinnalta bandiittien talvella murhaamia ruumiita, joita tuuli kuletteli pitkin järveä. Me kylän naiset hautasimme niitä ja monia tuntemattomina laskimme maan poveen. Kaikki ruumiit olivat pahasti runneltuja, mikä todistaa, että murhat oli suoritettu rääkkäämällä."

Rukajärven piirin Rukajärven kylässä asuu karjalainen talonpoika Mihail *Markov,* joka oli pakoitettu lähtemään valkoisten joukkojen mukaan. Silminnäkijänä hän kertoo valkoisten sodankäynnistä:

"Olin pakolla otettuna joutunut osallistumaan valkoisten mukana taisteluihin punaisia vastaan Jekon ja Rukajärven taisteluissa sekä riisumaan aseista Ontajoen sillan punaista vartiostoa. Korpilahden ja Ontajoen välillä valkoisten mukana olleet Rukajärven kyläläiset Timofejev ja Issajev, jotka nykyään ovat Suomessa, tappoivat valkoisten komentajien määräyksestä kaksi neuvostotoimitsijaa ja riisuivat ruumiilta vaatteet ja jalkineet. Myöhemmin näin Issajevilla mustan sinellin, jonka hän oli ottanut murhatulta neuvostotoimitsijalta. Osa meistä kävi polttamassa Ontajoen sillan ja toiset osallistuivat Suonteleen tehtaan työläisten omaisuuden

ryöstöön. Tehtaalta valkoiset ottivat mukaansa ja sitten jakoivat keskenään paitsi elintarpeita, sellaisia esineitä kuin kangasta, nahkaa, veitsiä, astioita, hevosenkenkiä y.m. Rukajärven taistelun edellä enemmistö kieltäytyi lähtemästä hyökkäykseen. Komentajat suomalaisten valkoisten kanssa pakoittivat kumminkin lähtemään uhaten muussa tapauksessa ampua meidät konekivääreillä Rukajärven kylää vastapäätä olevalla suolla."

Valkoisten vankina Porajärvellä joulukuussa v. 1921 ollut karjalainen vaimo *Kurkojeva* kertoo osakseen tulleesta raakamaisesta kohtelusta:

"Minulta kiellettiin vankina ollessani ruoka, samoin myöskin lapsiltani, joita minulla oli kaksi. Vasta kolmen vuorokauden kuluttua noita petoja rukoillen sain heidät antamaan hiukan ruokaa lapsilleni ja itselleni. Vähäisen maitotilkan, jonka olin säästänyt lapsilleni, senkin joivat upseerit."

Kalevalan piirin Uhtuan kylän kansalainen Maura *Hotejeva*, tunnettu ja kunnioitettu runolaulaja, kertoo erään valkoisten johtajan, Simolan joukkojen tuhotöistä Uhtualla:

"V. 1921 syystalvella valkoisten saapuessa Suopassalmelta käsin Simolan johdolla Uhtualle ensi työkseen ampuivat Mitkalan kyläosan alueella Uhutjoen rannalla olevaan Kallisen taloon kolme punasotilasta ja sytyttivät talon palamaan. Samana yönä myöskin ampuivat välskäripunktilla lääkärin ja välskärin, joista lääkäri oli tyttäreni mies. Ensi töikseen alkoivat vangita epäiltävät punaiset, jotka vietiin Uhutsaareen ja siellä ammuttiin kymmenen miestä ja yksi nainen, joukossa opettajiakin. Sitten Simola keräsi joukkueen, jonka kanssa kävi Pistojärven aluetta puhdistamassa punaisista. Helmikuulla keräsivät Simolan joukot kylän lehmät, joista 60 lehmää sijoitettiin Savilosolle, osa lehmistä sijoitettiin nykyisen kauppatorin paikalla olleeseen viljamakasiiniin ja sen ympäristölle. Punaisten saapuessa lähtivät valkoiset pakoon ja sytyttivät lähtiessään viljavaraston lehmineen tuleen, vain ulkopuolella olevat lehmät jäivät elämään.

Ennen poistumistaan kylästä rikkoivat valkoiset melkein kaikkien talojen akkunat ja uunit sekä pakoittivat kaikki lähtemään mukaansa."

Siitä petomaisuudesta, jolla valkoiset kohtelivat vangiksi saamiaan puna-armeijalaisia, on kymmeniä todistuksia. Antikaisen hiihtojoukkoon kuulunut Einar Anders *Ilmonen* todistaa silminnäkijänä:

"Kun helmikuun 9 päivänä 1922 ajoimme valkoiset Aijonlahden kylästä, löysimme valkoisten vangiksi joutuneiden toveriemme Suhosen ja Riihiniemen ruumiit. Heiltä oli silmät puhkottu, päät murskattu ja oli heitä pistelty puukoilla ja pistimillä ennen tappamista. Jääskeläisen, joka myöskin oli joutunut valkoisten vangiksi, löysimme Vuonnisen kylästä rääkkäämällä tapettuna. Häntä oli juoksutettu avojaloin ankarassa pakkasessa, puhkottu silmät, revitty kieli sekä sukupuolielimet, pää oli kierretty kasvot taaksepäin ja takapuolesta oli työnnetty sisään oksainen keppi. Lopuksi oli häntä ammuttu läheltä kasvoja, sillä otsanahassa oli palamattomia ruudinjyviä. Minä toimitin eräiden toverien kanssa Jääskeläisen hautauksen, jolloin vielä eräät kyläläiset katsoivat rääkkäyksen jälkiä ruumiissa. Pistojärvellä valkoiset vangitsivat opettaja Aino Pelkosen, kulettivat metsään, siellä ensin useammassa miehin raiskasivat ja sitten ampuivat ruumiin reikiä täyteen."

Näitä "sankaritekojaan" ovat valkokaartilaiset itsekin oikein kirjoissa kehuneet. Eräs bandiittikapinaan osallistunut suojeluskuntalainen Urho *Torikka* on retkestä julkaissut kokonaisen kirjan "Me sankarit". Siinä hän avoimesti kuvaa, kuinka valkokaartilaisjoukot Karjalan kylissä varastivat, ryöstivät, polttivat ja raiskasivat. Torikka itse todistaa, kuinka he kohtelivat vangiksi saamiaan puna-armeijalaisia ja työläisiä. Hän kertoo erään vangiksi saadun puna-armeijalaisen rääkkäämisestä:

"Isompi vanki selittää ja puhuu yhä. Makko heittää jonkun huomautuksen väliin, kyselee ja kuulustelee, nauraa ja tekee vangeista pilkkaa. Hän on kuin kissan-

poikanen, joka on saanut hiiren kiinni. Makko tarkastelee punasotilaan pistimen kärkeä. Hän koettaa sitä sormellaan ja hymähtää: — Tylsänpuoleinen kynsi! Kuule, toveri, sinun olisi pitänyt tämä pistin teroittaa. Nyt saat kärsiä huolimattomuudestasi.

Ja ennen kuin ehdimme arvata Makon aikomusta on hän iskenyt pistimen isomman vangin kylkeen hihkaisten samassa: — Siinä on Karl Marxin nimeen! — Vangin silmät revähtävät selälleen ja alkavat verestää. Hän päästää suustaan hirvittävän huudon: "Auttakaa! — Auttakaa!" tarttuu molemmin käsin kiväärin piippuun, ponnistaa ja työntää pistimen ulos. Makko horjahtaa, mutta iskee pistimen vasempaan kylkeen ja taas hihkaisee iloisena: — Siinä on isänne Leninin nimeen.

Mies tarttuu uudelleen kiväärin piippuun, ei jaksa enää. Hän lysähtää polvilleen ja huutaa koko ajan. Makko asettaa nyt pistimen vangin leuan alle ja sanoo: — Ylös. Ei nyt ole aikaa rukoilla. Vielä täytyy antaa Kominternin, maailmanvallankumouksen ja hapankaalin nimeen.

Hän nostaa pistintä ja vanki yrittää kohottautua jaloilleen. Silloin kuuluu viereltäni laukaus: — Jaakko on ampunut uhrin..."

Tuo valkoisten vangiksi joutunut punasotilas oli Suomen kansalainen, jota "Suomen mies" Makko petomaisesti räkäkäsi ja jonka "Suomen mies" Jaakko ampui. Suomen oikeusviranomaisille ei olisi tuottanut eikä tuottaisi vieläkään mitään vaikeuksia Makon ja Jaakon vangitseminen ja heidän syyttämisensä murhasta. Todistajana voisi kuulla Urho Torikkaa ja tämän tovereita. Mutta Jaakkoa ja Makkoa ei ole syytetty eikä syytetä, sillä he ovat Suomen fasistiporvariston sankareita, jotka "maineessa" ja "kunniassa" ovat kohonneet 1918 vuoden valkoisten suurmurhaajien Rumminjussien ja Sippoloiden rinnalle.

Monet kymmenet Neuvosto-Karjalan kylien asukkaat ovat edellä jäljennettyjen todistusten lisäksi antaneet kirjallisia todistuksia niistä lukemattomista murhista, murhapoltoista ja muista tuhotöistä, joita valkoiset joukot Karjalassa suoritti-

vat. Erikoisesti on mainittava se ilkiömäinen raakamaisuus, jolla valkoiset kohtelivat koulujen opettajia. Neuvosto-Karjalan oli onnistunut muutamassa kymmenessä pohjois-Karjalan koulussa ensi kerran järjestää kansankielinen opetus Karjalan rahvaalle valmistettuaan pikakursseilla rahvaan lapsista opettajia ja opettajattaria. Näistä murhattiin Suomen porvariston Karjalaan lähettämien valkokaartilaisjoukkojen toimesta toistakymmentä.

Hävityksen kauhistus oli valkokaartilaisjoukkojen miehittämissä Karjalan kylissä, kun he niistä pakenivat pois.

Antikainen osoitti vastineessaan, että murhasyyte häntä vastaan on kostotoimenpide, jossa Karjalan bandiittikapinan järjestäjät, johtajat ja osanottajat ovat samalla kertaa ilmiantajina, syyttäjinä ja todistajina. Se on hyökkäys koko vallankumouksellista työväenliikettä vastaan ja se palvelee Suomen fasistiporvariston neuvostovastaista kiihoitusta, sotamielialan lietsomista Neuvostoliittoa vastaan, sillä Suomen fasistiporvaristo ei suinkaan ole vieläkään luopunut Neuvosto-Karjalan valloittamispyrkimyksistään ja suur-Suomi-ohjelmastaan, vaan päinvastoin voimistuttanut kamppailua sen puolesta. Viime vuonna julkaistiin Suomessa "Akateemisen Karjala-Seuran" toimesta erikoinen Suomen porvariston suur-Suomi-ohjelman kansainvälinen propagandateos "Itä-Karjala"-kirja. Siinä asetetaan tehtäväksi "Suomen suvun" yhdistäminen ja "Kalevalan kansan" kokoaminen ja esitetään avoimesti Neuvosto-Karjalan Suomeen liittämisvaatimusta. Sitä perustellaan paitsi taloudellisilla myöskin sotilaallisilla syillä ja sanotaan suoraan, että Karjalan liittäminen Suomeen "merkitsee Suomelle tavattoman paljon strategisessa suhteessa, sillä silloin sotilaallinen maaraja lyhenee moninkertaisesti ja lisäksi siirtyy edullisempaan paikkaan". Suomen fasistiporvariston aineelliset ja aatteelliset sodanvarustelut ovat niin ilmeiset, että pikkuporvarillinen "Suomen Pienviljelijä" lehtikin kirjoitti viime vuoden lopulla:

> "On tunnettua, että Suomessa toimii suuria taloudellisia voimia, joiden tarkoituksena on kauko-Karjalan valloittaminen. Näiden piirien toiminnan aika koittaa sillä hetkellä, jolloin — ennemmin tai myöhemmin — idässä tapahtuu yhteentörmäys Neuvostoliiton ja Japanin välillä."

IV. Karjalan bandiittikapinan järjestäjät syyttäjinä ja valkoiset murhamiehet todistajina

Tämän Suomen porvariston järjestämän bandiittikapinan kukistamista varten Karjalan Työkansan Kommuunin Toimeenpaneva Keskuskomitea ja neuvostojen asettama vallankumouksellinen sotilaskomitea julistivat joulukuun 20 päivänä 1921 Neuvosto-Karjalan alueen sotatilaan. Neuvosto-Venäjän keskushallituksen määräyksestä ryhdyttiin sotilaallisiin toimenpiteisiin kapinan kukistamiseksi. Neuvostoliiton sotilasjohto ja Karjalassa olevien neuvostojoukkojen komentaja lähettivät sitä kukistamaan m.m. Leningradin kansainvälisen sotakoulun kurssilaisista muodostetun hiihtojoukon, jonka komentajaksi määrättiin Toivo Antikainen.

Suomen valtion syyttäjä syyttää nyt Toivo Antikaista tämän kapinan kukistamisen yhteydessä muka suorittamasta valkokaartilaisjoukkoihin kuuluneen vangin murhasta.

Onko Suomen valtion syyttäjällä tällaisen syytteen ajamiseen edes muodollista oikeutta? Ei ole, sillä Antikainen toimi kapinan kukistamisessa Neuvostoliiton Punaisen Armeijan joukko-osaston komentajana, siis valtiollisena toimihenkilönä, Neuvostoliiton hallituksen laillisena edustajana ja lisäksi Neuvostoliiton alueella. *Kansainvälisen oikeuden mukaan hän vastaa tässä ominaisuudessaan tekemistään teoista vain Neuvostohallitukselle, mutta ei suinkaan Suomen oikeusviranomaisille.* Miltähän mahtaisi tuntua, jos esim. Ranskassa syytettäisiin murhasta jotakin Saksan armeijan upseeria sillä perusteella, että tämä olisi maailmansodan aikana ammuttanut jonkun vangiksi saadun ranskalaisen sotamiehen. Eikä valkokaartilainen Antti Marjoniemi ollut edes sotavanki, vaan keskellä rauhaa Suomesta Neuvostoliiton alueelle tunkeutunei-

siin joukkoihin kuuluva bandiitti. Suomen hallitushan ei ole koskaan tunnustanut noita Karjalaan tunkeutuneita joukkoja virallisiksi joukoikseen, vaan selittänyt, ettei sillä ollut niiden kanssa mitään tekemistä, vaan ne olivat lähteneet Suomesta ja toimivat ilman Suomen hallituksen lupaa, jopa vastoin sen tahtoa. Kysymykseen ei vaikuta lainkaan, onko vai eikö Antikainen Suomen lakien mukaan vielä myöskin Suomen kansalainen, "Suomen mies". Se, että hän on ja oli jo v. 1922 Neuvostoliiton kansalainen, on riidatonta. Siitä on Siuntion käräjille jätetty Neuvostoliiton viranomaisten virallinen todistus. Ja se riittää.

Kansainvälisen oikeuden selvien periaatteiden ja vakaantuneen käytännön vastaisesti Suomen valtion syyttäjä kuitenkin syytettään ajaa ja Siuntion käräjät ovat selittäneet olevansa pätevä tuomioistuin sitä käsittelemään. Tämä osoittaa, ettei Suomessa noudateta edes porvarillisen kansainvälisen oikeuden kaikkein alkeellisimpia periaatteita!

Ketä Suomen valtion syyttäjällä sitten on todistajina Antikaista vastaan? Ne samat valkokaartilaiset, joiden tuhotöistä edellä on esitetty silminnäkijäin todistuksia, valkoiset murhaajat itse!: valkokaartilaisjoukkojen johtaja, reserviluutnantti Takkinen-Ilmarinen, ratsumestari Gustaf Svinhufvud-Karhuvaara ja joukko muita kapinaan osallistuneita valkokaartilaisia. Syyttäjän päätodistajana on bandiittikapinaan osallistunut valkokaartilainen Ville *Niemi*. Mikä mies on tämä Ville Niemi? Karjalassa hänet tunnetaan hyvin Vasili Remsujevina, joka on hänen oikea nimensä. Kotikylässään Vuokkiniemellä hänet tunnettiin täysverisenä huligaanina, joka oli valmis mihin tahansa. Kun valkokaartilaisjoukot tunkeutuivat Suomesta Neuvosto-Karjalaan, niin riensi Vasili Remsujev näihin joukkoihin. Niissä hän löysi vertaistaan seuraa, mieleisensä ja luontaisia taipumuksiaan vastaavan ammatin. Hän oli siinä joukossa, joka murhasi Neuvostoliiton kansalaiset Lesojevin ja Lavrovin. Kiimasjärvellä hän joutui Toivo Antikaisen joukon vangiksi, asetettiin syytteeseen rikoksistaan, tuomittiin, mutta pakeni jonkun ajan kuluttua Suomeen. Suomessa hän kävi Lapualla järjestetyt sotilasvakoojakurssit ja on siitä lähtien vakituisesti ollut Suomen ohranan palveluksessa. Hänelle annettiin uusi nimi.

Hänet ristittiin Ville Niemeksi. Tämä Ville Niemi on useampia kertoja salatein käynyt Karjalassa vakoilutehtävissä ja tuhotöitä järjestämässä. Kun Suomen ohrana tarvitsi Toivo Antikaista vastaan todistajia, jotka eivät kaihda väärää valaa, niin kääntyi se heti Ville Niemen eli Vasili Remsujevin puoleen. Ja Niemi-Remsujev oli yhtä valmis väärään valaan kuin ryöstöihin ja murhiin.

Antikainen ja hänen oikeudenkäyntiavustajansa vaativat oikeutta jäävääämään nämä todistajat, mutta oikeus hylkäsi jäävimuistutuksen ja päästi nämä todistajat valalle. Siuntion ja Kirkkonummen käräjät katsoivat Ilmarisen, Svinhufvudin ja Ville Niemen "esteettömiksi ja hyvämaineisiksi". Kuinkas muuten, sillä Suomen fasistien silmissä on heillä, jos kellään hyvä maine! He ovat aina olleet valmiit kuinka likaiseen työhön tahansa ja suorittivat nytkin tehtävänsä ohranan ja fasistiporvariston täydeksi tyydytykseksi. Siuntion käräjillä Suomessa toistuu sama näytelmä kuin Leipzigin valtakunnanoikeudessa Saksassa. Siuntion käräjillä olivat todistajina bandiittimurhien järjestäjät Ilmarinen, Niemi ja kumppanit, Leipzigin valtakunnanoikeudessa murhapolttajat Göring, Heines ja kumppanit.

Näiden todistajien oli oikeudessa vahvistettava ohranan laatima mielikuvituksellinen kauhukuvaus suomalaisen valkokaartilaisen Antti Marjoniemen polttamisesta neljän pistimen varassa nuotiolla: Vain yksi heistä, Lapuan ammattikurssit käynyt Ville Niemi, kuitenkin uskalsi väittää polttamisen nähneensä, tosin varovaisuuden vuoksi pitkän matkan päästä. Muut kertoivat vain huhuja.

Syytteeseen murhasta vastasi Antikainen: Minä vastaan selvästi ja kategoorisesti, etten minä eikä kukaan minun joukko-osastostani ole murhaa tehnyt. Jo Turun hovioikeudessa sanoin, että jos tahdotte asettaa syytteeseen Karjalan tapahtumista, niin pankaa syytteeseen bandiittijohtajat.

Syyttäjän todistajien esiintymisestä näki aivan selvästi, että he oikeudessa esittivät ohranan heille opettaman kertomuksen. He eivät oikeudessa uskaltaneet siitä lainkaan poiketa eikä vastata ainoaankaan Antikaisen tekemään kysymykseen. Antikainen totesikin:

"Kun todistaja ei vastaa, niin se johtuu siitä, ettei hän uskalla puhua mitään ulkopuolella etsivässä keskuspoliisissa laaditun pöytäkirjan."

Erikoisen kuvaavaa oli syyttäjän todistajan Toivo Vataseń kuulustelu. Vatanen oli poliisikuulustelussa ilmoittanut valokuvasta tuntevansa Antikaisen samaksi mieheksi, joka muka antoi määräyksen Marjoniemen polttamiseen.

Puheenjohtaja kysyi Vataselta osottaen Antikaista: Oliko se tämä mies?

Vatanen: (hermostuneena muuttelee jalkaa eikä katsokaan syytettyyn päin) Kyllä kai.

Puheenjohtaja: Katsokaa nyt. Onko se tämä mies?

Vatanen: (ei katso vieläkään) Kyllä se pitäisi olla.

Antikainen: (menee tuomaripöydän päähän vastapäätä todistajaa) Katsokaa suoraan. Ei pidä pelätä.

Vatanen: Kun se on eri puvussa ja on kulunut jo pitkä aika ja näkökin on huonontunut, niin on hyvin vaikea sanoa. Mutta mahdollisesti sen pitäisi olla.

Puheenjohtaja sanelee pöytäkirjaan: Vaikka pitkä aika on kulunut tapahtumasta, on varmasti tuntevinaan vastaajan Antikaisen samaksi mieheksi.

Näin tehtiin pöytäkirjaa Siuntion käräjillä!

Syyttäjän todistaja Niilo Nurmi väitti, että hän oli joutunut kuulustelemaan tammikuun 23—26 päivän vaiheilla Luvajärvellä vangiksi joutunutta Antikaisen hiihtojoukkoon kuulunutta kurssilaista, joka muka oli kertonut Antikaisen savustaneen erään vangin.

Antikainen: Milloin todistaja oli saanut ensimmäisen vangin kiinni Luvajärvellä. Hän mainitsee tammikuun 23—26 päivän vaiheilla. Luvajärvellä ei meiltä silloin voitu ottaa mitään vankeja, sillä *me tulimme sinne vasta tammikuun 30 päivän aikoihin.* Venäläiset olivat saapuneet sinne jo 23 päivänä. Todistus on siis koko tältä osaltaan valheellinen. Se on ohranatodistus, sillä tarkoituksena on tehdä oikeusmurha.

Todistajan poistuessa salista sanoi Antikainen: Verta ne tahtovat.

Syyttäjän todistaja Väinö Sillman, joka on paennut Suomeen Neuvostoliitossa tekemiään rikoksia, väitti, että Antikainen olisi hiihtoretken päätyttyä pitänyt Petroskoissa puheen, "jossa oli kehunut päässeensä kostossaan huippupisteeseen, kun oli saanut elävältä polttaa erään valkoisen suomalaisen". Todistaja väitti lisäksi, että hänelle oli polttamisesta kertonut kaksi puna-armeijalaista.

Antikainen: Keitä ne olivat?

Todistaja: En voi ilmoittaa heidän nimiään, kun he vielä ovat Neuvostoliitossa.

Puheenjohtaja: Mitä Antikainen sanoo todistuksen johdosta?

Antikainen: Se on väärä vala. Ja minä kiinnitän siihen sen viranomaisen huomiota, jonka toimena on valvoa syytteeseenpanoa väärästä valasta. En ole voinut puhua mitään sellaista kuin todistaja väittää, sillä minä olisin joutunut sellaisesta puheesta rangaistukseen Neuvostoliiton rikoslain mukaan. Minä pyydän kysyä todistajalta, minkälaisista vaikutteista todistaja on todistuksensa antanut ja onko hänellä siitä mitään taloudellista etua.

Syyttäjän todistaja Juho Viitasaari (Ivan Feodorov) väitti joutuneensa Antikaisen joukon vangiksi ja olleensa nuotiotulilla muiden vankien mukana.

Puheenjohtaja: Näkikö todistaja nuotiotulilla Antikaisen?

Todistaja: *Tulilla minä en nähnyt hänen kaltaista miestä,* kun minulla oli selkkaus kenkieni kanssa, niin en joutanut tarkastamaan kaikkia miehiä. Mutta matkalla Saarenpäähän *sain kuulla,* että suomalainen oli poltettu nuotiossa.

Kun todistajalle oli kuulusteluissa näytetty Antikaisen valokuvaa, niin hän ei tuntenut tätä. Mutta oikeudessa sanoi todistaja *koosta ja äänestä* tuntevansa Antikaisen. Ja kuitenkaan ei Antikainen ollut todistajan kuulustelun aikana lausunut vielä sanaakaan!

Valkokaartilaisjoukkojen johtaja Ilmarinen väitti heti Kiimasjärven taistelun jälkeen joltakin tiedustelupartiolta saaneensa raportin Marjoniemen murhasta. Hän oli kuitenkin pakotettu tunnustamaan, että *hän oli ilmoittanut Marjoniemen vanhemmille heidän poikansa kaatuneen taistelussa!*

Antikainen kysyi, mitä nimeä Marjoniemi oli käyttänyt, koska Ilmarinen kertoo kirjassaan, että "miehet, jotka suureksi osaksi olivat seikkailijoita, esiintyivät väärillä nimillä". Kun Ilmarinen väitti Marjoniemen käyttäneen omaa nimeään, osoitti Antikainen, että tämä on ristiriidassa todistaja Vatasen kertomuksen kanssa, jossa puhutaan ei Marjoniemestä, vaan Marjamäestä. Antikainen luki kohtia Ilmarisen kirjasta ja osoitti, että kirjan kuvaukset Kiimasjärven taistelusta ja nyt kuultujen "todistajien" kertomukset ovat täydellisessä ristiriidassa keskenään. Taistelussa kaatuneiden lukumääränkin kertoi jokainen heistä eri tavalla. Kirjassaan Ilmarinen nimenomaan mainitsee erään vääpeli Kornilovin kaatuneen taistelussa, mutta nyt väitetään tämänkin tulleen murhatuksi.

Osoittaen Ilmarisen johtaman retken todellisen luonteen Antikainen kysyi:

Kenen toimesta murhattiin sisäministeri Ritavuori?

Puheenjohtaja: Se ei kuulu asiaan.

Antikainen: Ritavuori ammuttiin juuri tämän bandiittiliikkeen toimesta.

Puheenjohtaja: Tämä ei ole asiaa eikä sitä merkitä pöytäkirjaan.

Antikainen: Minä pyydän sanella pöytäkirjaan, ettei minun lausuntoani Ritavuoren murhasta oteta pöytäkirjaan.

Antikainen: Mistä johtuu, että Kiimasjärven kansakoulun vieressä olleessa ammusvarastossa oli Suomen valtion Riihimäen patruunatehtaan panoksia?

Tätäkin kysymystä, joka paljasti Ilmarisen joukkojen saaneen ammuksensa Suomen armeijan varastoista, kieltäytyi puheenjohtaja esittämästä.

Näin oikeuden puheenjohtaja kaikin voimin auttoi syyttäjän todistajia. Hän suorastaan kielsi Antikaista tekemästä heille kysymyksiä! Kuvaavaa on, että kun eräs syyttäjän

todistaja kaikessa yksinkertaisuudessaan alkoi kertoa, että Marjoniemi oli sairaalassa *kuolemansairaana,* niin puheenjohtaja keskeytti todistajan huomautuksella, ettei se kiinnosta oikeutta! Se ei kiinnostanut oikeutta, koska todistuksesta, jos todistaja olisi saanut jatkaa, olisi selvinnyt, ettei kuolemansairas mies voinut paeta sairaalasta kivääri kädessä, osallistua taisteluun ja kulkea vankijoukon mukana paksussa lumessa Kiimasjärveltä nuotiotulille.

Syyttäjän todistajain kuulustelu oli sellaista, että Antikainen totesikin: Jos juttua käsitellään niinkuin sitä on tehty, niin tuomio on etukäteen valmis.

Syyttäjäkään ei voinut todistajiensa kuulustelun tuloksena sanoa muuta kuin: "Ei voida edes otaksua, että tällaista tekoa olisi suoritettu ilman päällikön (Antikaisen) määräystä." Tällaiseen otaksumaan perusti syyttäjä vaatimuksensa! Oikeudessa ei selvitetty edes murhatuksi väitetyn henkilöllisyyttä, sillä syyttäjän todistajat käyttivät kolmea eri nimeä: Marjamäki, Marjamaa ja Marjoniemi.

Mitä törkeintä on se tapa, jolla juttua käsiteltiin. Antikaiselta pyrittiin kaikin keinoin riistämään puolustautumismahdollisuudet. Ennen jutun esilletuloa ei ainoankaan ulkomaalaisen asianajajan annettu häntä tavata. Jo tämä oli mitä törkeintä syytetyn puolustautumisoikeuden rajoittamista ja riistämistä, mutta Suomen oikeusviranomaiset menivät vielä pidemmälle. Seuraavat tosiasiat kuvaavat heidän ennenkuulumatonta menettelyään tässä jutussa:

1. Antikaiselle ilmoitettiin vasta viime maaliskuun 24 päivänä, että häntä vastaan nostettu syyte murhasta tulee oikeudessa käsiteltäväksi saman kuun 26 päivänä, siis kahden päivän kuluttua. Antikaisen puolustusasianajaja sai tietää jutun esilletulosta vasta maaliskuun 23 päivänä, siis 3 päivää ennen jutun esilletuloa.

2. Antikainen sai tutustua vain osaan poliisikuulustelupöytäkirjaan otetuista syyttäjän todistajien kertomuksista ja pöytäkirjoihin liitetyistä asiakirjoista.

3. Antikaisen puolustusasianajajalle ei annettu lainkaan tilaisuutta poliisikuulustelupöytäkirjoihin tutustumiseen ennen jutun esilletuloa.

4. Kun Antikainen ja hänen avustajansa oikeudessa vaativat, että jutun käsittely lykättäisiin siksi, kunnes he ovat ehtineet tutustua jutun asiakirjoihin, niin oikeus hylkäsi tämän vaatimuksen ja ryhtyi suoraa päätä todistajien kuulusteluun, johon syytetty ja hänen avustajansa eivät olleet lainkaan voineet valmistautua.

5. Oikeudessa kiellettiin puolustusasianajajalta oikeus keskustella Antikaisen kanssa.

6. Antikaiselle kieltäydyttiin antamasta pikakirjoituspöytäkirjaa jutun käsittelystä oikeudessa.

7. Puolustusasianajajalle ei suostuttu antamaan Antikaisen kirjallista puolustuspuhetta ennen sen oikeudessa esittämistä. Näin riistettiin syytetyltä mahdollisuus saada neuvotella oikeudenkäyntiavustajansa kanssa puolustuspuheensa juriidisesta puolesta.

V. Silminnäkijät todistavat syytteen valheeksi ja syyttäjän todistajat valehtelijoiksi

Mikä ei onnistunut Leipzigin valtakunnanoikeudelle, se ei ole onnistunut Siuntion ja Kirkkonummen käräjillekään Suomessa. Leipzigissä eivät todellisina syytettyinä maailman silmissä olleet Dimitrov, Popov, Tanev ja Torgler, vaan Göring, Heines ja koko natsijohto. Siuntion ja Kirkkonummen käräjille Helsingin lääninvankilaan tuotiin syytettynä Antikainen, mutta todellisina syytettyinä koko maailman silmissä ovat syyttäjän todistajat Ilmarinen, Niemi-Remsujev ja Suomen fasistiporvaristo. Dimitrov paljasti Saksan valtiopäivätalon murhapolton todelliset järjestäjät. Antikainen on paljastanut todelliset murhaajat Ilmarisen ja hänen valkoisen bandiittijoukkonsa, sekä heidän toimeksiantajansa, Suomen fasistiporvariston.

Antikaisen puolesta kuultiin oikeudessa kolmea todistajaa, *jotka todistivat ei vain Antikaisen viattomuuden, vaan ettei koko väitettyä murhaa ole edes tapahtunut.*

Neuvostoliiton kansalainen, todistaja Mikko *Valdajev,* joka oli ollut *valkoisten kuormastomiehenä* Kiimasjärvellä ja joutunut Kiimasjärven taistelun jälkeen kulkemaan vankisaattuejoukon kuormastossa Kiimasjärveltä Saarenpäähän, todisti oikeudessa seuraavaa:

> "Sen päivän aamuna kello 4, jolloin Toivo Antikaisen joukot valloittivat Kiimasjärven, tulin minä Luvajärveltä Kiimasjärvelle tuoden valkoisten määräyksestä olkikuormaa. Kun olin purkanut kuormani esikuntatalon lähelle, niin ajoin Sergejevin taloon. Tässä talossa olin, kun Toivo Antikaisen joukko valloitti kylän. Kun punaiset joukot hyökkäsivät kylään, niin valkoiset ko-

mensivat meidät hevosmiehet valjastamaan hevoset ja ajamaan esikuntataloon. Mutta heti kun olin valjastanut hevosen ja yritin ajaa, niin punaiset sotilaat huusivat talon toiselta puolen, ettei saa ajaa mihinkään. Silloin minä jätin hevosen ja juoksin Sergejevin talon lattian alle, siellä oli myöskin isäntä Sergejev ja hänen perheensä. Jonkun ajan kuluttua tuli punaisia, jotka käskivät nousemaan ulos lattian alta. Me kaikki tulimme ulos. Pihalla olivat punaisten vangiksi ottamat henkilöt. Pihalta meidät kaikki vietiin sisälle Sergejevin taloon, jonka sivuhuoneessa tapahtui tutkiminen. Kuulustelussa kysyttiin nimi, mistä on ja minkätähden on tullut kylään. Kuulusteltaessa ei ketään pahoinpidelty eikä rääkätty. Minä kerroin kuten asianlaita olikin, että valkoisten Luvajärven komendantti Vaara oli nagania näyttäen määrännyt minut kulettamaan kuormaa Luvajärveltä Kiimasjärvelle. Kuulustelun jälestä sanottiin minulle, että minä saan mennä, mutta hevonen tarvitaan kuormastoa kulettamaan. Minä ilmoitin silloin, että lähden hevosen mukana. Minun rekeeni pantiin haavoittunut puna-armeijalainen ja välskäri Muisin. Punaisten valkoisilta ottamat vangit, niiden saattojoukko, noin parikymmentä miestä, punaisten valkoisten käsistä vapauttamat punavangit ja kuormasto lähtivät Kiimasjärveltä Saarenpäähän puolenpäivän aikaan. Minä ajoin aivan viimeisessä hevosessa. Kun me lähdimme Kiimasjärveltä, jäi hiihtojoukon pääjoukko vielä Kiimasjärvelle. Me, vanki- ja kuormastojoukko, yövyimme noin 14 kilometrin päässä Kiimasjärveltä nuotiotulilla. Tulilla olivat vangit, niiden saattojoukko ja me kuormastossa olevat. *Minä näin hyvin eri tulilla olevat. Pääjoukko ei ollut meidän tulillamme. Minä en nähnyt tulilla ketään vankia rääkättävän tai poltettavan. Jos sellainen teko kuin jonkun vangin polttaminen olisi tapahtunut, olisi minun se pitänyt nähdä.* Punaisten ottamien vankien joukossa oli minun tuttaviani, m.m. Ivan Ivanov Luvajärveltä ja minä olin yöpymispaikalla vankien yhteydessä, sillä me saimme yöpymispaikalla liikkua. *Kukaan vangeistakaan ei puhunut mitään mistään rääk-*

käyksestä tai vangin polttamisesta. Koko matkalla Kiimasjärveltä Saarenpäähän en joutunut näkemään pääjoukkoa. Saarenpäähän saavuttuani en enää siellä myöhemmin joutunut vankijoukkoa näkemään. Minä jouduin matkustamaan Saarenpäästä edelleen Repolaan. 1922 keväällä minä tulin takaisin Kiimasjärvelle. *En silloinkaan enkä myöhemmin kuullut mitään puheita tai huhuja, että joku vanki olisi Kiimasjärveltä Saarenpäähän mentäessä poltettu tai muuten tapettu."*

Valdajevin todistus vaikutti kuin pommi. Sehän kumosi täydellisesti syyttäjän ainoan "silminnäkijän" Ville Niemen todistuksen. Valdajev oli lisäksi täysin puolueeton todistaja, hänhän ei ollut kuulunut Antikaisen joukkoihin, vaan oli päinvastoin ollut valkoisten kuormastomiehenä ja sitten joutunut punaisten kuormastomieheksi. Oikeuden puheenjohtaja hermostui ja koetti kysymyksillä ahdistaa todistaja Valdajevia. Puheenjohtaja sanoi tiukasti: Kuinka teidän todistuksenne laita oikein on? Täällä ovat toiset todistajat kertoneet aivan toisin.

Mutta todistaja Valdajev vastasi niin rauhallisesti ja vakuuttavasti, että puheenjohtajalta meni halu kysellä enempää: Minä en tiedä, mitä muut todistajat ovat täällä kertoneet, minä puhun vain sen, mikä on totuus.

Todistaja Aapeli *Räsänen,* joka oli kuulunut Antikaisen hiihtojoukkoon, mutta v. 1927 tullut Neuvostoliitosta Suomeen, todisti, että hän oli ottanut osaa Kiimasjärven taisteluun. Valkoisilta taistelussa otetut vangit, heidän saattojoukkonsa ja kuormasto lähtivät Kiimasjärveltä Saarenpäähän *ainakin kahta tuntia aikaisemmin kuin pääjoukko, jota Antikainen komensi.* Pääjoukko oli yöpynyt toisessa paikassa kuin vankisaattojoukko ja se kulki koko ajan vankisaattuejoukon jälessä suojaten paluutietä valkoisten mahdollisilta hyökkäyksiltä. Todistaja ei ollut kuullut mitään sellaisia puheita, että joku vanki olisi nuotiolla poltettu. Todistaja vakuutti, ettei Antikainen retken päätyttyä pitämissään puheissä ollut kerskunut polttaneensa ketään valkoista vankia nuotiolla.

Todistaja Räsäsen kuulustelu paljasti Suomen valtiollisen poliisin työtavat tässä jutussa. Ohranasta oli soitettu todisdistaja Räsäselle ennen jutun esille tuloa ja ilmoitettu, että kaksi etsivää haluaa keskustella hänen kanssaan. Eräässä kahvilassa *olivat nämä etsivät tehneet suoranaisen esityksen Räsäselle todistaa Antikaista vastaan ja antaneet ymmärtää, että se korvattaisiin.* Kun Räsänen oikeudessa kuitenkin todisti Antikaisen puolesta, niin nämä etsivät todistivatkin, että Räsänen oli tarjoutunut jutussa todistamaan ja kertonut heille kahvilassa Kiimasjärven tapauksista aivan toisin kuin nyt oikeudessa. Toinen etsivistä oli laatinut oikein pöytäkirjan tuosta kahvilakeskustelusta! Näiden etsivien todistusten perusteella ilmoitti valtion syyttäjä asettavansa todistaja Räsäsen syytteeseen väärästä valasta!

Todistaja Juho Robert *Laaksola* oli ollut Antikaisen hiihtojoukon kiväärikomennuskunnan toisen joukkueen v.t. päällikkönä. Hän oli ottanut osaa Kiimasjärven taisteluun ja kertoi vankien kuletuksesta Kiimasjärveltä Saarenpäähän kuten edellinenkin todistaja. Hänkään ei ollut koskaan kuullut edes mitään huhuja vankien pahoinpitelystä ja vakuutti päinvastoin, että Antikainen oli aina kehoittanut kohtelemaan vankeja ja siviiliväestöä hyvin ja ystävällisesti.

Näiden todistajien yhtäpitävistä kertomuksista selviää siis, että Antikainen ei edes ollut vankisaattuejoukon mukana matkalla Kiimasjärveltä Saarenpäähän, ettei hän ollut koko väitetyllä murhapaikalla sekä että ketään vankia ei nuotiotulilla enempää kuin koko matkallakaan poltettu eikä muuten tapettu.

Antikaisen oikeudenkäyntiavustaja jätti oikeudelle *yli kahdenkymmenen* Neuvosto-Karjalassa asuvan henkilön mainetodistukset ja vaati, että oikeus päättäisi kutsua nämä henkilöt todistajiksi, sillä he voivat todistaa aivan samaa kuin todistaja Mikko Valdajev. Heistä oli osa vankien saattajia, osa saattueessa olleita kuormastomiehiä ja osa Kiimasjärvellä otettuja valkoisia vankeja. Antikaisen avustaja ilmoitti, että yhdelle näistä todistajista, Neuvostoliiton kansalaiselle Valfrid Pihkaselle on Suomen hallitus jo myöntänyt viisumin, joten Pihkanen voi heti matkustaa Leningradista oikeuteen ja hän voi saapua ilman oikeuden kutsuakin.

Oikeus kuitenkin hylkäsi lykkäyspyynnön, päätti jutun ja tuomitsi Antikaisen murhasta elinkaudeksi kuritushuoneeseen. Siuntion ja Kirkkonummen käräjien päätös on ennenkuulumaton. Se vie voiton yksinpä siitä tavasta, jolla Leipzigin valtakunnanoikeus käsitteli Saksan valtiopäivätalon murhapolttojuttua. Syytetyltä riistettiin oikeus kuulla todistajia, jotka olisivat, kuten jo kuullut todistajat, Valdajev, Räsänen ja Laaksola, voineet todistaa ei vain hänen syyttömyyttään, vaan ettei koko väitettyä murhaa ole edes tapahtunut. Tämähän on oikeusmurha, jolle ei löydy vertaa!

Saksan valtiopäivätalon murhapolttojutussa eivät syytettyjen todistajat voineet saapua oikeuteen todistamaan, sillä he olisivat menettäneet henkensä, jos olisivat saapuneet Saksaan. Suomen valtion syyttäjä uhkasi jo etukäteen asettaa kaikki Neuvostoliitosta saapuvat todistajat syytteeseen. Suomen rikoslain mukaan olisi Siuntion ja Kirkkonummen käräjillä ollut oikeus ja velvollisuus kutsua todistajia Neuvostoliitosta, jolloin nämä todistajat olisivat saavuttaneet koskemattomuuden. Mutta käräjät eivät halunneet kuulla muuta kuin syyttäjän todistajia. Ja kun Neuvostoliitosta olisi saapunut todistajia ilman oikeuden kutsuakin, niin käräjät päättivät jutun käsittelyn välttyäkseen kuulemasta näitä todistajia!

Totuutta eivät käräjät kuitenkaan voineet estää ilmitulemasta, sillä Antikaisen puolesta jo kuullutkin todistajat todistivat täysin hänen syyttömyytensä ja ne todistajat, joita Siuntion käräjät eivät uskaltaneet kuulla, ovat antaneet kirjalliset todistukset.

Nämä kirjalliset todistukset vahvistavat täysin Antikaisen puolesta oikeudessa kuultujen todistajien kertomukset. Neuvosto-Karjalassa asuva välskäri Feodor *Muisin,* joka palveli Kiimasjärvellä olleiden valkoisten joukkojen välskärinä, joutui Kiimasjärvellä Antikaisen joukon vangiksi ja kulkemaan joukon mukana Kiimasjärveltä Saarenpäähän, todistaa:

> "Kiimasjärveltä lähetettiin ensin vangiksi otetut valkoiset ja heidän saattojoukkonsa, näiden jälessä kulki toistakymmentä hevosta, minä olin haavoittuneen kanssa viimeisessä hevosessa. Vanki- ja kuormastojoukko lähti Kiimasjärveltä jo puolen päivän aikaan. *Antikai-*

nen jäi joukkonsa kanssa Kiimasjärvelle, kun me olimme lähteneet. Saman päivän iltana yövyimme metsässä tulilla noin 15 kilometrin päässä Kiimasjärveltä. *Antikaisen joukko ei tällä yöpymispaikalla ollut. Yöpymispaikalla en minä nähnyt ketään vankia pahoinpideltävän eikä rääkättävän. Ketään vankia ei voitu polttaa nuotiolla, sillä minun olisi ehdottomasti pitänyt se nähdä. En jälkeenkäänpäin kuullut mitään sellaisia huhujakaan, vaikka olin Kiimasjärvellä sen jälkeen kolme vuotta välskärinä. Koko matkalla Kiimasjärveltä Saarenpäähän en nähnyt Antikaista, sillä hän kulki joukkoineen jälessäpäin. Hän ei siis koko matkalla joutunut vankien kanssa mihinkään tekemisiin.* Vanki- ja hevosjonossa saavuin minä viimeisenä Saarenpäähän. Antikaisen joukko saapui Saarenpäähän myöhemmin. Saarenpäässä Antikainen sanoi, että saan mennä minnekä haluan, mutta minä pyysin, että saisin seurata hänen joukkonsa mukana ja hän antoi luvan. Kun Antikaisen joukko lähti Saarenpäästä takaisin Kiimasjärvelle, seurasin minä mukana ja toimin koko retken ajan sen loppuun saakka joukon välskärinä. Koko jälellä olevankaan retken aikana ei Antikaisen joukon ottamia vankeja rääkätty eikä tapettu. Opin tuntemaan Antikaisen hyvänä miehenä. Hän kielsi miehiään ottamasta taloista mitään ja teroitti kohtelemaan asukkaita ja vankeja hyvin. Hän selitti saattavansa edesvastuuseen jokaisen, joka tätä määräystä rikkoisi."

Kiimasjärveltä Saarenpäähän lähetetyn vankisaattuejoukon komentajana oli Antikaisen hiihtojoukkoon kuuluva Einar Ilmonen, joka nyt asuu Neuvosto-Karjalassa Kalevalan piirin Uhtuan kylässä. Ilmonen todistaa:

"Vankikolonna kulki kaiken aikaa pataljoonan edellä ainakin kahden kilometrin matkan päässä senvuoksi, että pelättiin mahdollista valkoisten takaa-ajoa. Vangeilla ja 12 hevosella tallautettiin tie Kiimasjärveltä Saarenpäähän. *Toivo Antikainen oli jälessäolevan pataljoonan mukana koko ajan. Yöpymispaikalla eivät vangit ja minun johtamani saattojoukko olleet pataljoonan*

kanssa samoilla nuotioilla, vaan Antikainen ja pataljoona oli yöpynyt jonkun kilometrin päähän meistä jälkeenpäin. Vangit olivat koko matkan minun komenossani. Ainoatakaan vankia ei pahoinpidelty, rääkätty tai poltettu nuotiolla. Antikainen ei edes joutunut koko matkalla vankien kanssa tekemisiin. Saarenpäähän saapui vanki- ja kuormastojoukko aikaisemmin kuin Antikainen ja minä luovutin vangit Saarenpäässä olevalle eteläisen kolonnan esikunnalle eikä Antikainen heitä enää nähnyt."

Kiimasjärven kylässä asuva Grigori *Innijev,* joka samoin kuin oikeudessa kuultu todistaja Valdajev oli kuormastomiehenä vankisaattuejoukossa matkalla Kiimasjärveltä Saarenpäähän, todistaa:

"Olin hevosmiehenä Antikaisen suksijoukon mukana Kiimasjärveltä Saarenpäähän ja sen ryhmän mukana, joka saattoi vankeja. Voin koko ajan seurata, mitä vankijoukossa tapahtui. *Ketään vangeista ei matkan aikana lyöty tai pahoinpidelty. Mitään "paistamista" nuotiolla ei tapahtunut."*

Repolan piirin Saarenpään kyläneuvoston puheenjohtaja Onni *Aulanko,* joka otti vangit Saarenpäässä vastaan, todistaa:

"Valkoisten 1921—22 Karjalaan tekemän hyökkäyksen aikana minä palvelin Repolan piirin rajavartiostossa. Kun Toivo Antikaisen johtama hiihtojoukko valloitti Kiimasjärven kylän, olin minä Saarenpäässä rajavartiostossa. Minä sain esikunnalta tehtäväksi ottaa Kiimasjärveltä Saarenpäähän tuodut vangit vastaan. Vankien saattojoukon komentajana oli Einar Ilmonen, joka luovutti minulle vangit. Kun Einar Ilmonen vangit luovutti, ei Toivo Antikaisen johtama pääjoukko ollut vielä saapunut Saarenpäähän. Saarenpäästä lähetettiin vangit saattojoukon mukana Repolaan. Saarenpäässä ei Antikainen enempää kuin kukaan hänen joukko-osastostaan kuulustellut vankeja."

Asiallisesti samanlaisen todistuksen kuin kuormastomiehet Mikko Valdajev ja Grigori Innejev ovat antaneet muut vielä elossa olevat kuormastomiehet ja myöskin Antikaisen joukon *Kiimasjärvellä valkoisilta* ottamat vangit Tappo *Valtanen* Pankalahdelta ja Ivan *Ivanov* Rukajärven piirin Luvajärven kylästä. *Ivanov* vakuuttaa nimenomaan:

> "Tutkittaessa ja tulilla oltaessa ei ketään vangeista pahoin kohdeltu, ei ketään rääkätty eikä murhattu. Tulilla ollessani en kuullut mitään huutoa mistään päin. Koko matkalla ollessa ei kukaan vangeista puhunut, että joku joukostamme olisi rääkätty tai poltettu Kiimasjärven ja Saarenpään välillä."

Näin todistavat Antikaisen joukon Kiimasjärvellä valkoisilta ottamat vangit itse! Antikaisen adjutantti Simo *Susi,* jonka tehtävänä oli vankiluettelon pitäminen, todistaa nimenomaan:

> "Samaan aikaan, kun Antikaisen joukko tarkasti Kiimasjärven kylää, suoritti Toivo Antikainen vankien kuulustelun. Päätarkoituksena oli saada selville vankien täydellinen nimi, syntymä- ja kotipaikka, kansallisuus, onko valkoisten mukana vapaaehtoisena vaiko pakotuksesta ja kenenkä joukko-osastoon kuuluu. Ne, jotka olivat joutuneet valkoisten mukaan pakotuksesta, vapautettiin heti. Sellaiset, jotka sanoivat olevansa mukana vapaaehtoisesti, määrättiin lähetettäväksi Saarenpäähän. Sellaisia vankeja oli 30 miestä. Kuulustelun aikana merkittiin luetteloon vankien nimet ja kertomukset. *Minä, joka pidin vankiluetteloa, vakuutan, että Marjoniemi nimistä henkilöä ei ollut vankien joukossa.*"

Ketään Marjoniemi nimistä henkilöä ei siis edes ollut Antikaisen joukon Kiimasjärvellä ottamien vankien joukossa. Tätä todistusta vahvistaa valkokaartilaisjoukkojen johtajan Ilmarisen edellämainittu tunnustus, *että hän oli Kiimasjärven taistelun jälkeen ilmoittanut Antti Marjoniemen vanhemmille heidän poikansa kaatuneen taistelussa!*

Niinä 13 vuoden aikana, jotka Kiimasjärven taistelusta ovat kuluneet, ei Antti Marjoniemen polttamisesta ole ollut

mitään puhetta. *Koko juttu keksittiin vasta Toivo Antikaisen jouduttua vangituksi.*

Kymmenet ja sadat Neuvosto-Karjalan kylien asukkaat ovat antaneet kirjallisia todistuksia siitä, että Toivo Antikainen ja hänen joukkonsa kohtelivat paikallisia asukkaita ja ottamiaan vankeja hyvin.

Koulunopettaja Pekka *Konstantinov* todistaa:

"Valkoisten vallasta pelasti Repolan Toivo Antikaisen johtama hiihtojoukko. Rakkaaksi tuli Repolan talonpojille Toivo Antikaisen nimi. Antikainen ryhtyi heti toimenpiteisiin paikkakunnan neuvosto-elimien auttamiseksi viljan saamisessa Petroskoista ja antoi muuta apua paikkakunnan vaikean tilan helpoittamiseksi. Hän ja hänen koko joukko-osastonsa kohteli ystävällisesti ja hyvin paikkakunnan asukkaita, ei mitään pakko-ottoja, ei rääkkäyksiä eikä murhia, kuten olivat tehneet valkoiset. Kaikilla rehellisillä Repolan asukkailla on aivan toisenlainen muisto sivistyneestä, ystävällisestä ja avuliaasta Toivo Antikaisesta kuin valkoisten johtajista Karhuvaara-Svinhufvudista, Vasiljevista ja muista."

Repolassa kapinan aikana asunut Nikolai *Kornilov* kertoo:

"Toivo Antikainen suksijoukkoineen tullen Tsolkan kylästä valloitti Repolan v. 1922 tammikuun 13—14 päivien välisenä yönä. Tekemättä mitään häiriötä paikalliselle väestölle majoitti hän joukkonsa taloihin. Antikainen kutsui koolle kylän rahvaan kokouksen, joka pidettiin meidän talossa. Tässä hän selvitti, että punaisten suksijoukko on vallannut kylän, että väestö saa rauhallisesti jatkaa töitään, että puna-armeijalaiset eivät tee mitään häiriötä väestölle ja jos joku loukkaa tai häiritsee kyläläisiä, asetetaan syyllinen vastuuseen.

Antikaisen ollessa Repolan piirin alueella ei ketään vangittu puhumattakaan, että olisi murhattu. Tämän voin todistaa ollessani koko ajan etappitalossa. Repolassa asuneena aina vuoteen 1930 en kuullut väestön taholta yhtään valitusta, että Antikainen tai hänen joukkoonsa kuuluvat miehet olisivat tehneet väestölle pa-

haa, päinvastoin Repolan rahvas muistaa hänet vain hyvänä toverina, sen oikeuksien ja rauhan puolustajana. Tätä todistaa sekin, että hän ei ottanut kyläläisiltä yhtään hevosta mukaansa Saarenpäähän, koska hän tiesi kyläläisten itse niitä kipeästi tarvitsevan. Valkoiset sensijaan yrittivät viedä viimeisenkin hevosen kylästä."

Samanlaisia todistuksia ovat antaneet paikalliset asukkaat Johan Valdajev, Mihail Markov, Nikolai Kusnetsov, Grigori Innejev, Vasili Abramov, Risto Trifonov ja lukemattomat muut.

Valkoisten joukkojen 1921—22 hävittämien Karjalan kylien asukkaat ovat kokouksissaan laatineet myöskin yhteisiä todistuksia ja vetoomuksia vapauttajansa, Kiimasjärven sankarin, Toivo Antikaisen puolesta.

Neuvosto-Karjalan Repolan piirin Roukkulan kylän kollektivistit lausuvat yhteisessä vetoomuksessaan m.m.:

"Me tunnemme toveri Antikaisen hyvin siksi, että hän oli meidän kanssamme, monet meistä ovat henkilökohtaisesti keskustelleet hänen kanssaan, hän on asunut meidän omistamissamme taloissa joukkoineen. Muistamme hänet hyvin, muistamme hänet paremmin kuin Suomen rosvojoukot, jotka saivat hatkan hänen suksijoukoiltaan, mutta me muistamme hänet meille hyvänä komentajana.

Me tunnemme tov. Antikaisen hyvänä punakomentajana ja kulttuurisena ihmisenä, joka ei koskaan alentunut minkäänlaisiin halpamaisuuksiin, kuten valkoiset upseerit. Hänen joukkonsa olivat kurinalaisia, jotka eivät koskaan tehneet mitään pahaa talonpoikaistolle, eivät koskaan lupaa kysymättä ottaneet edes yhtään puukapulaa. Me suuttumuksella luemme lehdestä siitä, että te syytätte tov. Antikaista jonkin punaisten vangiksi joutuneen valkoisen murhasta. Me silminnäkijänä sanomme teille, Suomen oikeusherrat, että punaiset joukot kohtelivat vankejaan hyvin. Syytös tov. Antikaista vastaan on kurja valhe. Te valmistelette Antikaisen murhaamista yhtä törkeillä valheilla kuin millä petitte meitä täällä ollessanne... Syyttäkää todellisia rosvoja

ja murhaajia — niitä on teidän siipienne suojassa sadottain. Me voimme antaa teille konkreettista syytösainehistoa sadoista eri tapauksista. Kysykää meiltä, kuka oli murhaajana ja rosvona täällä meidän kylissämme. Me ne parhaiten tiedämme, me olemme roistontöiden silminnäkijöitä.

Tov. Antikainen ei ole roistontöihin syyllinen, vaan teidän valkoiset joukkonne. Antikainen ei ole vankien murhaaja ja rääkkääjä, niitä ovat teidän omat valkoiset upseerinne ja niiden joukot."

Kiimasjärven kylän asukkaat ovat antaneet yhteisen todistuksen, jossa m.m. lausuvat:

"Elossa olevat hevosmiehet ja punaisille vangiksi joutuneet karjalaiset talonpojat, jotka kulkivat Antikaisen joukkojen mukana Kiimasjärveltä Saarenpäähän, voivat hetkellä millä tahansa todistaa, että minkäänlaista rääkkäystä tai vangin polttamista nuotiolla, murhaa, jonka olisivat suorittaneet Antikainen tai hänen joukkonsa paluumatkalla Kiimasjärveltä noin 13 kilometrin päässä siitä, ei ole tapahtunut. Koko juttu Marjoniemen polttamisesta nuotiolla on pelkkää valhetta. Jos polttaminen olisi tapahtunut, olisi se toistakymmenen vuoden aikana tullut kansan tietoon. Mutta me Kiimasjärven asukkaat emme ole tähän saakka siitä kuulleet mitään. Ainoastaan Suomen porvarit ja heidän armoillaan asuvat Karjalan kulakkipakolaiset voivat sepittää moisia tarinoita, joiden arvon me kuitenkin tunnemme. Moiset valhetarinat on keksitty uusien bandiittihyökkäysyrityksien valmistamiseksi meitä vastaan, Suomen työväenluokan ja Antikaisen tuhoamistarkoituksessa.

Toivo Antikaista syytetään vangin murhaamisesta, mutta minkä lakikaaren ja pykälän perusteella Suomen oikeus on päästänyt todistajaksi herra Ilmarisen, Kiimasjärven Kauron (Kalle Ivanovin) ja muut bandiitit, jotka itse olivat rääkkäämässä rajavartiosotilasta Einari Moilasta (Monosta) Miinoassa, opettaja Juntusta Kon-

tokissa, Konsta Sallista Jyvälahdelta, vuokkiniemeläistä Huoti Vasaraista Kiimasjärveltä ja monia muita tovereitamme, joiden ruumiit hävisivät tietämättömiin.

Miksi Suomen oikeus ei kysy meiltä vanhoilta Kiimasjärven asukkailta, kuinka menettelivät Suomen kansalaiset Ilmarinen, Isontalon Antti y.m. ollessaan Kiimasjärvellä? Kuka vastaa rukajärveläisen Markki Huureisen rääkkäyksestä, uhrin, jonka jalat oli irroitettu ruumiista? Kuka vastaa vanhojen höperöjen naisten Lietman Muorien ja Romanan Palakan vangitsemisesta ja nälässä piinaamisesta? Kuka vastaa Variksen kylän hevosmiehen, höperön vanhuksen rääkkäämisestä ja murhasta Kiimasjärvellä? Me olemme valmiit todistamaan, kun oikeat syylliset vedätte edesvastuuseen näistä teoista. Miksi Suomen oikeus ei ole kääntynyt meidän, vanhojen Kiimasjärven asukkaiden, miesten ja naisten puoleen, jotka jouduimme koko kesän ajan v. 1922 hautaamaan murhattujen ruumiita, jotka kohosivat veden pinnalle ja joita tuuli kantoi verkkoihimme ja pyydyksiimme? Miksi Suomen oikeus ei kysy meiltä, miten me tuhkan ja raunion päälle rakensimme uuden koulutalon, uuden navetan? Miten me hankimme karjaa ja muuta omaisuutta bandiittien tuhotyön jälkeen. Miten pääsimme varakkaaseen elämään? Me paransimme sodan aiheuttamat haavat. Perustimme kolhoosin ja vaurastuimme.

Tietäkää Ilmariset, Tervalahden bandiittiveljekset ja kaikki muut sodanlietsojat, että kalliisti hankittu omaisuutemme on nyt yhteistä meillä, se on pyhää ja jos yritätte riistää sen meiltä, niin sankka kolhoosilaisten pilvi nousee kylistämme ja salaman lailla tuhoaa teidät."

Tämän Kiimasjärven kylän kollektivistien vetoomuksen lopussa ilmenee Neuvosto-Karjalan työtätekevien rakkaus sosialistiseen isänmaahansa, neuvostopatriotismi, joka ei halua vaaksaakaan vierasta maata, mutta ei luovuta tuumaakaan omaansa. Puolustuspuheessaan Turun hovioikeudessa lausui tov. Antikainen samasta asiasta:

"Suomesta käsin valmistettu ja johdettu hyökkäys tuli Karjalan rahvaalle raskaaksi. Tuhansia karjalaisia peloitettiin ja pakoitettiin lähtemään pakolaisina Suomeen, joutuen he Suomessa kurjuuteen. Heistä on kuitenkin suurin osa palannut Neuvosto-Karjalaan takaisin. Neuvosto-Karjalassa tuhoutui bandiittien hävittämänä suunnattomasti talonpoikain talouksia. Nopeasti siellä kuitenkin Neuvostoliiton tukemana vauriot korjattiin, alkoi sosialistinen rakennustyö teollisuudessa ja maataloudessa, mikä on karjalaiset nostanut ennennäkemättömään taloudelliseen hyvinvointiin ja korkeaan, muodoltaan kansalliseen, sisällöltään sosialistiseen kulttuuriin.

Karjalan työkansa on isäntänä omassa maassaan. Mutta uusien rosvosotien uhka ei ole vieläkään poistunut. Siksi Neuvosto-Karjalassa ollaan valppaasti valveilla lyömään takaisin kaikki hyökkäysyritykset. Silloin taas nähdään suomalaisia punikkeja rinnan karjalaisten ja venäläisten joukkojen kanssa puolustamassa sosialistista isänmaataan!"

VI. Suomen ja kaikkien maiden työläiset tov. Antikaisen vapauttamisen puolesta

Toivo Antikaisen juttu on herättänyt huomiota laajalti ulkopuolella Suomen rajojenkin. Tunnettu ja arvossapidetty Kansainvälinen Lakimiesyhdistys lähetti kaksi edustajaansa, englantilaisen juristin Loris Lingleyn ja ranskalaisen asianajajan Barthomieux'in Suomeen. He ilmoittautuivat Antikaisen oikeudenkäyntiavustajiksi, mutta Suomen oikeusministeri ei antanut heidän edes tavata Antikaista. Antikaisen vapauttamisen puolesta Suomen fasistien koston kynsistä on eri maiden työläisten ja kaikkien antifasistien keskuudessa noussut voimakas joukkokamppailu. Työväenlehdet Skandinaviassa, varsinkin Ruotsissa, Amerikassa, Ranskassa ja muissa maissa ovat julkaisseet voimakkaita kirjoituksia, joissa osoitetaan Antikaisen elämäntyö, paljastetaan Suomen fasistien murhasyytteen valheellisuus, kataluus ja sen todellinen tarkoitus. Kuuluisa tanskalainen kirjailija Martin Andersen-Nexö julkaisi Antikaisen puolesta tulisen taisteluvetoomuksen. Kuvattuaan ensin Antikaisen urotöitä sanoo hän m.m.:

"Hän kuuluu niihin ihmeellisiin ihmisiin, jotka sytyttävät sieluja missä vain liikkuvat. Yli koko Karjalan vaikutti hän sytyttävästi, missä hän sukeltautui esiin, englantilaisia vastaan Muurmannilla, Judenitshia vastaan, vapaaehtoisjoukkoja vastaan, siellä kääntyi sotaonni karjalaisten hyväksi. Hänestä kerrottiin tarinoita, hänestä tuli taruolento, jonka veroinen hän oli. Taisteluonni ja taistelunerous oli elävänä hänessä. Niin salamannopeasti hän esiintyi, että kansa sanoi hänen voivan olla useammassa paikassa yhtaikaa. Monia lauluja ja runoja on omistettu hänelle ja hänen urotöilleen. Mihin

vain Karjalassa saapuu, on hänen nimensä kansan huulilla kuin olisi hän Kalevalan sankarihahmo. Tavaton tulivuori, peloton taistelija, ihmeellisen lahjakas ihminen kaatuu ehkä kyynillisen shovinismin pyövelin käden uhrina taistelunsa takia ihmisarvoisten aatteiden puolesta.

Jokaisen inhimillisesti ajattelevan kunnia-asia on astua taisteluun Antikaisen puolesta ja pelastaa hänen elämänsä pyövelin kädestä."

Amerikan suomalaiset työläiset ovat järjestäneet Suomen konsulaattien edustalla suuria vastalausekokouksia, joissa on hyväksytty päätöslauselmia Antikaisen vapauttamisen puolesta. Suomen presidentille Svinhufvudille ja oikeuden puheenjohtajalle on lähetetty tuhansia postikortteja, joissa on Antikaisen kuva ja vaatimus hänen vapauttamisestaan. Huolimatta mitä ankarimmasta terrorista ja vainosta on myöskin Suomessa noussut joukkokamppailu Antikaisen puolesta. Suomen Kommunistinen Puolue on runsaasti levittänyt illegaalisia julistuksia ja lehtiä, joissa työläisiä ja kaikkia antifasisteja on kehoitettu yhteiseen joukkokamppailuun Antikaisen puolesta. Eräässä tällaisessa julistuksessa sanotaan m.m.:

"Fasistista kuolemantuomiohanketta vastaan on noussut suuri joukkoadressiliike. SKP (Suomen Kommunistinen Puolue) kannattaa tuota liikettä ja kehoittaa kaikkia työläisiä sitä koko voimallaan tukemaan. Mutta ei riitä yksin vain ylimalkaan vastustaa kuolemantuomiolain hyväksymistä. Tulee puolustaa niitä, jotka fasistien murhatuomion ensi kohteeksi ovat aiotut. *Ennen kaikkea on kysymys toveri Antikaisen elämän pelastamisesta.* Antikaiselle vaaditaan kuolemantuomiota, häntä uhataan fasistilehdistössä "Ilkkaa", "Helsingin Sanomia", "Maaseudun Tulevaisuutta" myöden fasistisella lynkkaustuomiolla. Kuka nyt Suomessa tahtoo vastustaa kuolemantuomiota, *sen pitää puolustaa Antikaista.* Kuolemantuomiouhan alainen Antikainen on pe-

lastettava suurella joukkoliikkeellä. Jos nyt putoaa Antikaisen pää — niin huomenna on kymmenien muiden vallassaolijoille vastenmielisten vuoro."

Eräiden kirjailijoiden ja taiteilijoiden julkaisema huomattu helsinkiläinen kulttuurilehti "Tulenkantajat" kirjoitti viime maaliskuun 30 päivänä Antikaisen jutun johdosta:

> "Kansamme suurimmalta osalta jäivät viikon tärkeimmät tapaukset varjoon ja verraten merkityksettömiksi sen mahtavan näytelmän vuoksi, joka esitettiin Helsingin lääninvankilan rautaisten ovien takana valtion syyttäjäviranomaiset regissööreinä. Meidän ei tarvinne sanoa, kuka on tämän näytelmän sankari. Historia toistuu: mitä Leipzigissä sitä nyt Helsingissä."

Siuntion käräjien ennenkuulumaton päätös, jolla se hylkäsi syytetyn vaatimuksen yli 20 todistajan kuulemisesta ja tuomitsi Antikaisen elinkaudeksi kuritushuoneeseen, herätti lehdistössä suurta huomiota. "Tulenkantajat" kirjoitti päätöksen johdosta:

> "Se johtopäätös, joka on vedettävä edelläolevasta ja myöskin kihlakunnanoikeuden tavallisuudesta poikkeavasta menettelystä, sen jättäessä yli 20 todistajaa kuulematta, pitäisi koota tämän maan demokratian todelliset kannattajat puolustamaan kaikkea sitä, mitä ihmisoikeuksista Suomessa vielä on jäljellä."

Turussa ilmestyvä sosialidemokraattinen sanomalehti "Sosialisti" kirjoitti Antikaisen jutun johdosta:

> "Jutussa esiintyi todistajana myöskin Karjalan taisteluissa hävinneen valkoisen joukon ylipäällikkö Jalmari Takkinen, joka taistelujen aikana käytti nimeä Ilmarinen.
>
> Hän ei kylläkään tietänyt siitä polttamisjutusta muuta kuin mitä oli kuullut muilta.
>
> Selailemalla Ilmarisen kirjaa "Metsäsissit taistelussa" saa käsityksen minkälaista joukkoa oli se puoli, jonka joukosta ne todistajat Antikaista vastaan ovat.

Pieni esimerkki Jyskyjärveltä:

Eräät "vapaustaistelijat" pyysivät Ilmarista syrjään ja antoivat hänen ymmärtää, että kaksi miestä heidän omasta joukostaan olisi määrättävä ammuttavaksi, koska ne kaksi ovat olleet ystäviä kommunistien kanssa.

Tutkittuaan asiaa sanoo Ilmarinen tulleensa huomaamaan, kuinka "typerät ja halpamaiset tai kostonhengen sokaisemat ihmiset käyttävät vallitsevien olojen kiihoittamia intohimoja hyväkseen, joko kostaakseen tai raivatakseen itselleen enemmän tilaa".

Nyt tuollainen herrasväki, joka yksityisistä vaikutteista halusi tapettavaksi omia taistelutovereitaankin, on pakolaisena Suomessa.

Ja on tietysti valmis kaikin keinoin yrittämään vastustajansa Antikaisen päätä vatiin, koska vaati siihen *omien kaveriensakin päitä.*

Minkälaista oli sitten sinne Karjalaan tuppautunut suomalainen valkoinen aines?

"Mukana saapui suuri prosentti *suoranaista suomalaista roskajoukkoa*", jotka joko olivat *"alkuaankin vailla moraalia* tai retkillään *kaiken moraalinsa menettäneet,* muuttuen ammattiseikkailijoiksi."

Näin kertoo Ilmarinen itse.

— — —

"Punapeto Antikainen murhasi", ulvovat porvarilehdet.

Antikainen itse kieltää jyrkästi.

Mutta katsotaanpa, millä tavalla se Antikaista vastassa ollut valkoinen joukko murhasi.

Pari Ilmarisen näkemää silmänräpäystä.

Ilmarinen seisoi Suopassalmen kouluhuoneessa, jossa oli punainen vanki ja katseli ulos ikkunasta.

Karjalainen "vapaustaistelija" tuli äkkiä sisälle, syöksyi vangin kimppuun, keikautti ovesta ulos ja ampui pihalle.

Selvä murha

Hyökättyään Rukajärvelle saivat "vapaustaistelijat" joukon vankeja, jotka asetettiin riviin pihalle.

Kun Ilmarinen palasi sisältä takaisin pihalle oli vastoin hänen määräyksiään *"yksitoista komissaaria ammuttu koulun rappusten eteen"*.

Siis hirveän raaka joukkomurha!

Jos Antikainen olisi ollut vankien joukossa, niin ilman muuta on kai selvää, että hän olisi maannut kahdentenatoista murhattuna.

Tällaista joukkomurhaa harjoitettiin Karjalassa valkoisten taholta.

Mutta porvarilehdet huutavat kuitenkin vaahto suussa vain "punapeto" Antikaisesta.

Miksi tuollaista sanottaisiin?

Porvarilehtien moraali kaakinpuussa.

— — —

Karjalan taistelut tapahtuivat vieraan valtakunnan alueella.

Valkoiset joukot pakenivat Suomeen ja ovat täällä nyt pakolaisina.

Ilmarisen kirjankin mukaan nuo valkoiset tekivät useita murhia.

Luultavastikin noita murhamiehiä tuli muiden mukana pakolaisina Suomeen.

Mutta onko heitä jaakattu, pyritty selvittämään heidän murhiaan ja vedetty tilille Karjalassa tekemistään konnantöistä?

Emme ole kuulleet.

Vain toisella puolella taistellut Antikainen on vedetty tilille.

Ja nuo toisella puolella, jossa tehtiin useita murhia, taistelleet esiintyvät todistajina Antikaista vastaan!

Mitä ajatellaan tuollaisesta?

Miksikä sillä ei riitä puoltakaan sanaa Karjalan valkoisille murhamiehille?

Politiikka ratsastaa häikäilemättömän karkealla ratsulla."

"Sosialistin" kirjoitus on sosdem. lehdistössä kuitenkin yksinäinen ilmiö. Yksikään muu sosialidemokraattinen lehti ei ole noussut puolustamaan Antikaista eikä edes lausunut

vaatimattomintakaan arvostelua Siuntion käräjien ennenkuulumattoman menettelyn ja päätöksen johdosta. "Arbetarbladet"-lehti oli vain hiukan huolissaan Suomen maineesta "oikeusvaltiona", mutta Antikaisen kohtalo sitä ei liikuttanut. "Suomen sosialidemokraatin" oikeudenkäyntiselostusten otsakkeetkin kuvaavat jo sitä, kuinka syvälle tämä sosdem. puolueen pää-äänenkannattaja on vajonnut. Vaikka Antikaisen syyttömyys Marjoniemen murhaan on aivan selvä, vaikka se oikeudessa todistettiin ja vaikka on näytetty, ettei koko väitettyä murhaa ole edes tapahtunut, kysyi "Suomen sosialidemokraatti" koko oikeusjutun ajan: "syyllinen vaiko syytön?", "polttiko Antikainen Marjoniemen vai eikö?" Ja kun lehti ei Siuntion käräjien päätöstä arvostellut, niin merkitsee se sitä, että se pitää Antikaista syyllisenä ja tuomiota oikeana. Sen mielestä on kai oikein sekin, että Antikaiselta riistettiin oikeus kuulla yli 20 todistajaa syyttömyytensä puolesta!

Mutta ne tuhannet sosdem. työläiset, jotka lehteä tilaavat ja lukevat, eivät ajattele sen kanssa samalla tavalla. Sen osoittaa kuolemanrangaistuslakia vastaan käyty voimakas joukkoliike, joka oli samalla kamppailua Antikaisen puolesta, ja johon sosdem. työläiset ottivat aktiivisesti osaa. Työmailla ja kokouksissa työläiset sanoivat suoraan, että lain avulla on tarkoituksena tappaa sellaiset vallankumoustaistelijat kuin Antikainen ja siksi on lakia vastustettava. Sosdem. työläiset käsittävät, että tänään on kommunisti Antikaisen vuoro, mutta jos hänen päänsä putoo, niin huomenna on satojen sosdem. työläisten vuoro. Senhän verisesti osoittavat Saksan ja Itävallan kokemukset! Kuolemanrangaistuslakia vastaan käydyn joukkoliikkeen tuloksena jätettiin Suomen eduskunnalle yli 80.000 kansalaisen, niiden joukossa 11.000 porvarilliseen intelligenssiin kuuluvan, allekirjoittama vastalauseadressi kuolemanrangaistusta vastaan. Tämä liike olisi muodostunut vielä voimakkaammaksi, jos sosdem. puolueen tannerilainen johto olisi järjestänyt koko puoluekoneiston sitä tukemaan. Mutta se päinvastoin vastusti joukkoadressiliikettä niinkuin se vastustaa kaikkea joukkoliikettä ja työväen yhteistaistelua fasismin hyökkäystä vastaan. "Suomen sosialidemokraatissa" on sosdem. johtaja J. V. Keto suoraan julistanut, ettei sosdem. puolue voi kannattaa työläisten yhteisiä fasisminvastaisia

kokouksia. Ja Kedon kannalla on koko tannerilainen puoluejohto. Sosdem. työläisjoukoissa ja sosdem. puoluejärjestöissäkin sai joukkoliike kuolemanrangaistusta vastaan kuitenkin voimakasta vastakaikua ja aktiivista tukea. Kun Helsingin työväentalon juhlasalissa oli suuri joukkokokous, jossa eräs työläinen ehdotti hyväksyttäväksi päätöslauselman Toivo Antikaisen puolesta, niin kokouksen sosdem. puheenjohtaja kieltäytyi esittämästä sitä hyväksyttäväksi. Mutta silloin koko kokousyleisö nousi, kohotti Internatsionaalen ja poistui mielenosoituksellisesti salista jättäen Sasu Punasen puhumaan tyhjälle salille.

Suomessa ja ulkomailla tov. Antikaisen puolesta käydyllä joukkoliikkeellä on ollut se vaikutus, että Siuntion ja Kirkkonummen käräjät eivät uskaltaneet tuomita Antikaista kuolemaan, vaikka syyttäjä ja Suomen koko fasistilehdistö sitä kiivaasti vaativat. Mutta vaikka Antikaista ei tuomittukaan kuolemaan, on Siuntion ja Kirkkonummen käräjien päätös kuitenkin huutava oikeusmurha. Syyttömästä miehestä on tehty murhaaja ja hänet tuomittu elinkaudeksi kuritushuoneeseen. Eivätkä syyttäjä ja fasistilehdistö tyydy vielä tähänkään. Ne vaativat kuolemantuomiota. Antikaisen elämä on vaarassa. Hänet saatetaan tappaa vankilaan ilman tuomiotakin. Tapettiinhan Lydia Rask ja ennen häntä vallankumoukselliset taistelijat Yrjö Mäkelin, Väinö Vuorio, Anton Järvinen, Väinö Uurtamo ja niin monet muut.

Vain työläisten ja kaikkien fasismin vastustajien voimakas yhteistaistelu voi pelastaa Toivo Antikaisen fasistimurhaajien käsistä. Siksi Suomen ja kaikkien maiden työläiset voimistuttavatkin kamppailua tov. Antikaisen puolesta. He vaativat Suomen oikeusviranomaisilta ja hallitukselta uutta oikeuskäsittelyä, jossa Antikaiselle on annettava kaikki puolustautumisoikeudet ja -mahdollisuudet. He vaativat, että hänelle on annettava oikeus kutsua Neuvostoliitosta haluamiaan todistajia ja näille todistajille on Suomen oikeuden ja hallituksen taattava koskemattomuus. Oikeudenkäynti on tehtävä täysin julkiseksi. He vaativat, että syyttäjän todistajat Ilmarinen, Svinhufvud, Niemi-Remsujev ja muut, jotka ovat ottaneet osaa Karjalan bandiittikapinaan ja tehneet itsensä syypäiksi ryöstöihin, murhiin ja muihin tuhotöihin,

todistajat, jotka ovat Antikaisen selviä vihamiehiä, on jäävättävä ja viipymättä asetettava syytteeseen rikoksistaan.

Suomen ja kaikkien maiden työläisten ja fasisminvastustajien vaatimuksena on:

Syyttömästi tuomittu Antikainen on vapautettava! Oikeusmurha on estettävä!

Taistelunsa tov. Antikaisen puolesta Suomen työläiset yhdistävät yhteistaisteluun fasistista päällekarkausta vastaan, fasistisia kuristuslakeja, fasistista terroria ja vainoa vastaan, työväenjärjestöjen kaikkien toimintaoikeuksien puolesta, kaikkien poliittisten vankien vapauttamisen puolesta.

Suomen työväenluokan tunnuksena on:

Työtätekevien yhteisrintama fasismin hyökkäystä vastaan!

Tov. Toivo Antikainen lausui puolustuspuheessaan Turun hovioikeudessa m.m. seuraavaa:

Kuka olen, mihin tähtään? — Olen bolshevikki, Kommunistiseen Internatsionaaleen kuuluvan puolueen vastuunalainen puoluetyöntekijä. Olen pitänyt toimintaperusteinani Marxin ja Engelsin ja heidän uskollisimpien oppilaittensa, — imperialistisen ja proletaarisen vallankumouskauden marxilaisuuden edelleen kehittäjien, sosialistisen rakennustyön ja maailman proletariaatin johtajien — Leninin ja Stalinin opetuksia ja ohjeita, Kominternin ohjelmaa ja päätöksiä, SKP:n päätöksiä ja ohjeita. Näihin perustuen on toimintani käsittänyt: työväenluokan, jonka jäsen olen, ja köyhän talonpoikaiston jokapäiväisten elinetujen puolustamista, työtätekevien vapauttamista kapitalismin riistosta ja sorrosta, työväen ja talonpoikien vallan, proletariaatin diktatuurin, neuvostovallan, sosialismin toteuttamista kapitalistisessa maailmassa.

Mitä olen ollut ja tehnyt, on se tapahtunut puolueeni johdolla ja sen kautta. Olen vastuussa puolueen politiikasta, jota tulen lähemmin seuraavassa valaisemaan. Arvelen, että virheistäni ja puutteistani huolimatta olen sen luottamuksen arvoinen, minkä puolue on minulle uskonut.

Toiminnastani kommunistisessa puolueessa

... Sanomakseni on kuulustelupöytäkirjassa merkitty "myöntää kyllä, että takanansa on varsin rikas osuus puolueelämässä" (s. 36).

Tämä lausuma ei tarkoita yksinomaan Suomen kompuoluetta, sillä jäsenyyteni kommunistisissa puolueissa, Kominternin riveissä, käsittää jo lähes kuusitoista vuotta: kansalaissodan voitolliset kokemusrikkaat vuodet, uudelleenrakennus-

kauden, 5-vuotissuunnitelman loistavan suorittamisen, sosialistisen rakennustyökauden ja vihdoin siirtymisen luokattomaan yhteiskuntaan kuudennessa osassa maailmaa. Samaan aikaan kapitalistisessa maailmassa: imperialistisen sodan ja Lokakuun vallankumouksen vaikutuksesta Europassa vallankumouksellinen kriisi, josta noskelaisten avulla porvaristo läpäsi, sitten suhteellinen, väliaikainen vakautuminen, pääoman kiristyvä hyökkäys työväenluokkaa vastaan; edelleen, kapitalismin järkyttävä taloudellinen kriisi, vakautumisen päättyminen; fasistidiktatuurin pystyttäminen yhä useammissa maissa, mätänevän kapitalismin pönkittämiseksi, työtätekevien mitä häikäilemättömimmän riistämisen ja sortamisen lisääntyminen, luokkataistelun tavaton kärjistyminen, uudelleen vallankumouksellisen kriisin edellytysten kypsyminen ja kaiken aikaa imperialistisen sodan valmistaminen Neuvostoliittoa vastaan, yhteentörmäyksen vaara sosialistisen maailman ja kapitalistisen maailman välillä — luonnehtiakseni näin lyhyesti sitä ajanjaksoa, minkä Kominternin riveissä puoluesoturina olen ollut.

Noin kymmenvuotiskaudelta on E. K. ottanut vaivakseen luetella *osan puheistani ja kirjoituksistani* ja esittää syyteaineistona niistä lukuisasti mainintoja ja otteita. *Nämäkin otteet jo puhuvat puolueen ja minun hyväkseni.* Sen vuoksi voinkin lyhentää vastaukseni ja viitata niihin: Ne osoittavat, että olen kaikessa toiminnassani *noudattanut puolueen päälinjaa* ja toiminut työväenluokan ja työtätekevän talonpoikaiston luokkaetujen puolesta, lähinnä seuraavasti:

1) *Pääoman harjoittamaa riistoa vastaan* — nälkärajalle painettujen työväen palkkojen korottamiseksi, hirvittävää tulliriistoa vastaan, työttömäin taistelun järjestämiseksi, naisten ja nuorison aseman parantamiseksi, työtätekevän talonpoikaiston taisteluun järjestämiseksi rahavallan sortoa vastaan jne.

2) *Työväenluokkaan kohdistuvaa valtiollista vainoa ja sortoa vastaan,* mikä on vallinnut kansalaissodasta lähtien mutta erikoisella raivolla lisääntyi lapualaisfasistisessa hyökkäyksessä, jolloin luokkataistelun kannalla olevalta, vasemmistotyöväeltä poikkeuslaeilla riistettiin valtiollisen toiminnan oikeudet, mitä sortokomennon muotoa "laillisena" edelleen jatketaan, pyrkien

fasistinen sortokomento työväenluokkaa kohtaan yhä enemmän kiristymään.

3) *Sotavaaraa vastaan* — joukkoliikkeitten ja valistustyön kautta, laajojen joukkojen keskuudessa ja armeijassa. Vaikka E. K:n tutkimus p.k. (s. 89) väitetään tätä sotavastaista työtä käsittelevän kirjoitukseni arviota imperialistisen sotauhan olemassaolosta vääräksi, niin uudistan siinä mainitut tosiasiat sotavaaran ilmeisyydestä Neuvostoliittoa vastaan. Suomessakin on laajoja piirejä, jotka eivät salaakaan sitä, että edelleen havittelevat Neuvosto-Karjalan anastamista, jopa miekalla rajan piirtämistä Uralille saakka. Se, että valmisteltu imperialistinen sota ei ole vielä syttynyt, johtuu proletariaatin luokkataistelusta ja Neuvostoliiton kansainvälisestä mahdista, sen johdonmukaisesta ja lujasta rauhanpolitiikasta. Kansainvälinen proletariaatti puolustaa sosialistista neuvostojen maata.

4) *Lapualaisfasistista IKL:n* nimellä kulkevaa, suurpääoman etuja ajavaa yhteiskunnallista ja natsionalistista demagogiaa vastaan, jota ne harjoittavat suurisuisilla lupauksilla muka työväen aseman parantamisesta ja luokkavastakohtien sovittamisesta, joka on sitä samaa petosta, mitä fasistinatsit Saksassa ovat harjoittaneet ja nyt heiluttavat veristä solmuruoskaa työväenluokan selässä.

5) *Sosialidemokratiaa, sen johdon tannerilaista porvariston edessä matelemispolitiikkaa vastaan,* joka on tasottanut tietä fasismille sekä sosdem. keskustalaista "laillisten" sortomuotojen hyväksymistä ja niihin alistumista ja valevasemmistolaista luokkataistelusta fraasailua, sellaisia vasemmistolaisia manööverejä vastaan, joiden tarkoituksena on pidättää työväkeä taistelusta.

6) *Proletaarisen yhteisrintaman, yhteistaistelun puolesta* — kuten puolueen päätökset ja niiden mukaiset lukuisat syyteaineistona olevat kirjoitukseni osoittavat. Kommunisteilla on vakava pyrkimys taistelussa pääomaa vastaan saavuttamaan yhteistaistelun kaikkien työläisten: sosdem., vasemmistolaisten ja puolueettomien kanssa, joiden kaikkien luokkaedut ovat yhteiset. Sitä varten pyrimme tekemään työtä kaikkialla siellä ja niissä järjestöissä, missä on työtätekeviä. Sitä varten

on puolue julkisesti ja monessa yhteydessä antanut kehoituksen työväelle joukkomenoon SAK:n alaisiin ammatillisiin järjestöihin ja toimintaan siellä ammattibyrokraattien ja opportunistien tahtoa vastaan, *työväen luokkapolitiikan* puolesta. Tätä kehoitusta on alettu seurata.

Kommunistit ovat valmiit käymään yhteistaisteluun kaikkien sosialidemokraattien ja muidenkin kanssa, jotka todella tahtovat *taistella fasismia vastaan,* mikä yhä useammassa maassa uhkaa sosialidemokraattejakin. Ei tässä ole kysymys mistään periaatteellisesta sovittelusta sosialidemokratian kanssa yleensä, sillä toisen internatsionaalen maailmansodan aikainen ja sen jälkeinen petospolitiikka on historiallinen tosiasia. Kysymys on yhteistaistelusta sosdem. puoluejärjestöjenkin kanssa, käytännössä, työväelle tärkeitten elinkysymysten pohjalla, sillä ehdolla, että sosialidemokraatit luopuvat porvaristoa tukevasta politiikastaan, silloin kyllä löydetään työväen luokkaetujen mukainen yhteistaistelun pohja, sopimuksen mahdollisuus.

Fasistidiktatuurin pystyttäminen yhä useammassa maassa, reformistisen kauden päättyminen, toisen internatsionaalen politiikan täydellinen romahtaminen johtavissa päämaissa, Suomenkin sosdem. puolueen asiallinen luopuminen II internatsionaalesta, mikä ei kyllä koskaan ole ollut työväenluokan kansainvälinen taistelujärjestö, niin tästä tilanteesta johtuva taistelutahdon kasvaminen, yhteisrintamain muodostuminen, huolimatta sosdem. johtajien jarrutuksesta ja vastustuksesta yhä useammissa maissa, ei voi olla vaikuttamatta täällä Suomessakin, jossa samoja tilanteen tekijöitä on olemassa.

Nykyisen tilanteen asettama vaatimus on työväen taisteluyhteyden välttämättömyys:

Ilmoitan nyt tässä yhteydessä, että olen ollut viime kesänä pidetyssä SKP:n keskuskomitean täysi-istunnossa, pleenumissa ja hyväksyn sen tekemät päätökset, joita olen ollut muokkaamassa. Missä keskuskomitean laajennettu täysistunto pidettiin, sitä en ilmaise, mutta totean, että *SKP:n Keskuskomitea ei sijaitse Neuvostoliitossa.* Myöskään ei ole mikään salaisuus, että vastuunalainen *puoluejohto on Suomessa, niinkuin koko puoluekin.*

On aika lopettaa sosdemien ja porvarien jutut muka ulkoapäin tapahtuvasta puolueen johtamisesta. Tietysti pitää puolueemme kiinteän toiminnallisen yhteyden Kominternin, tämän kansainvälisen proletariaatin maailman puolueen kanssa, jota SKP on ollut perustamassa, jonka osasto se on ja jonka päätöksiä, ohjeita, proletaarisen internatsionalismin periaatteiden velvoittamana noudatetaan.

Todistuksia esille, herra kanneviskaali! E. K:n tutkimus p. k:ssa toistuu monasti väite puolueeni ja minun harjoittaneen valhepropagandaa, jolla SKP työläisiä johtaa (m.m. s. 94). Mutta kertaakaan ei tuoda yhtään ainoata todistusta tämän E. K:n väitteen tueksi.

Kysyn siis: Onko valhetta, että 1930 Suomen Ammattijärjestön lakkauttamisen jälkeen, jota hajoitustyöllään sosdem. johtajat ja opportunistiluopurit avustivat, työläisten palkkoja useilla aloilla poljettiin lähes puoleen ja eräillä aloilla enemmänkin v. 1929 tasolta. Viime vuodesta lähtien on työväki palkkataisteluissa, joita kommunistit ovat koettaneet voimiensa mukaan tukea, saavuttaneet pieniä koroituksia. Mutta palkkataso useimmilla aloilla ei läheskään vastaa välttämättömiä elinvaatimuksia ja kunnollista toimeentuloa, näin varsinkin metsä- ja sahateollisuudessa, jossa pääoma työläisten häikäilemättömän riistämisen tuloksena on pula-aikanakin saalistanut suunnattomia voittoja.

Eikö ole totta, että työttömyyskurjuus on ollut suunnaton ja vaikka nyt osaksi lieventynyt, niin ei suinkaan poistunut ja edelleen varatyösysteeminä todellisuudessa teetetään pakkotöitä?

Eikö ole totta, että tullikiskonta, mikä häikäilemättömimmin kohdistuu leipään ja muihin suurten joukkojen kulutustarpeisiin painaen erittäin raskaasti työtätekevien taloudellista asemaa?

Eikö ole totta, että tuhannet työtätekevät talonpojat ovat pakkohuutokaupoilla ajettu konnuiltaan maantielle rahavallan saalistuksen hyväksi?

Eikö ole totta, että työläisnaisten ja nuorten työläisten riisto, työttömyyskurjuus ja oikeudettomuus räikeänä rehoittaa?

Eikö ole totta, että luokkatietoisten työläisten kulttuuri-, taloudellista ja valtiollista toimintaa vainotaan ja poikkeuslait ovat voimassa?

Jos näin ei ole, niin pyydän, että kanneviskaali osoittaa, mikä kysymyksistäni on valhetta. Sillä: *totuus on aina konkreettinen!*

Elävä elämä vahvistaa kysymyksissäni esitetyn asiaintilan sellaiseksi. Ja vallitsevan tilanteen pohjalta kommunistit järjestävät työtätekevien taistelua elinehtojensa parantamisen puolesta — pääomaa, fasismia ja sotavaaraa vastaan. SKP:n poliittinen päälinja on nyt oikea. Puolueemme tarvitsee vain suurten joukkojen entistä laajempaa tukea ja tiivistymistä vallankumouksellisessa taistelussa. Ilman taistelua ei saavuteta mitään!

"Antikainen panee *pääpainon puolueen toiminnan bolshevisoimiseen*... selvälle vallankumouksselliselle linjalle pois reformistisista harhoista... ja suurten työläisjoukkojen puolueen johtoon saavuttamiseksi..." (s. 88.)

Kerrankin sanottu tutkimus-p.k:ssa kohdalleen. — Puoluejohto, koko puolue ja minä osaltani pyrin toiminnan bolshevisoimiseen. Bolshevisoimisen toteuttaminen on kiertämätön välttämättömyys kyetäkseen työväenluokka menestyksellisesti taistelemaan.

Bolshevisoiminen merkitsee työpaikkojen, tehtaitten valtaamista luokkataistelun tukikohdiksi. Bolshevisoiminen merkitsee liittoa köyhän talonpoikaiston kanssa sekä kaikkien työtätekevien, puolproletariaatin, pikkuporvariston järjestämistä, työväenluokan johdolla, kapitalismin vastaiseen taisteluun.

Bolshevisoiminen merkitsee taistelua yhteisrintaman puolesta, työväen joukkojen enemmistön voittamista vallankumouksellisen taistelun tielle.

Bolshevisoiminen merkitsee siirtomaakansojen ja kaikkien sorrettujen kansallisuuksien vapauttamista imperialismin kahleista, niinkuin Neuvosto-Kiinan satamiljoonaisen kansan voitokas taistelu koko maailmalle osoittaa.

Bolshevismi-leninismi merkitsee taistelua kahdella rintamalla, marxilais-leniniläisen linjan puolesta kaikenkarvaisia vääristelijöitä ja opportunisteja vastaan.

Bolshevismi merkitsee Lokakuun voittoa ja sosialistista rakennustyötä — kommunismia.

Bolshevismi on Kominternin tunnus ja se on muodostunut tarkoittamaan samaa kuin *neuvostovaltatunnus*. Rotuun, väriin, kansallisuuteen katsomatta miljoonaiset joukot kapitalistisissa ja siirtomaissa seuraavat tätä tunnusta ja taistelevat kapitalismin, imperialismin hävittämiseksi — uuden maailman, sosialismin, ihmiskunnan onnen puolesta!

... *Lopuksi.* En ole syytön, vaan syyllinen sellaiseen poliittiseen toimintaan ja luokkataisteluun, jota olen tässä vastauksessani luonnehtinut. Niihin kaikkiin ilmiantoihin, väitöksiin ja johtopäätöksiin, josta E. K. tekee noissa 138 sivua käsittävissä pöytäkirjoissa, minulla ei ole tilaisuutta, eikä ole tarviskaan kaikkiin vastata. Mutta se ei merkitse, että vaikeneminen olisi niiden osalta hyväksymistä.

Olen siis taistellut työväen luokkaedun, kaikkien työtätekevien etujen hyväksi, ihmiskunnalle paremman elämän, korkeamman, kehitystä eteenpäin vievän kulttuurin, sosialistisen maailman puolesta. Olen toiminnastani vastuussa SKP:lle, Kominternille ja Suomen proletariaatille.

Vallankumouksellista toimintaa vainotaan, kommunisteja ja muita proletaarisen luokkataistelun kannalla olevia taistelijoita vangitaan, tapetaankin. Vainot, fasistinen terrori vaikeuttavat, mutta eivät kykene tuhoamaan taisteluamme. Puolueemme vaatii itselleen julkisuuden oikeutta ja kerran on se maanalaisuudestaan täyteen julkisuuteen nousevakin. Fasismi on mätänevän kapitalismin kuolinkouristusta, se vielä voi kestää lyhyemmän tai pitemmän ajan, mutta kaikessa tapauksessa työväenluokka tulee olemaan kapitalismin haudankaivaja.

Viimeisessä kuulustelussa minulle singottiin syyte, että olen ollut "rikollinen yli 20 vuotta, Sörkästä lähtien". Tällä luokkavihan ilmauksella tarkoitettiin sitä, kun olen lapsuuteni elänyt ja nuorukaiseksi kasvanut Sörnäisissä, työläiskaupunginosassa Helsingissä. Niin, siellä Sörkässä, suuriperheisessä työläiskodissa imin veriini luokkavaiston, 9 vuoden vanhasta olen itseni elättänyt, ensiksi sanomalehtipoikana, sitten muissa töissä. Sörkässä opin ymmärtämään luokkataistelua, siellä

kahdeksan vuoden ikäisenä liityin sosialistiseen lastenjärjestöön "Ihanneliittoon", myöhemmin nuorisoliittoon ja sd. puolueeseen. Sieltä astuin myös vallankumouksellisen taistelun tielle. Olen luokkaylpeä Sörkän vaikutuksesta kehitykseeni, mikä osaltaan sen antaman proletaarisen hengen elähyttämänä auttoi vallankumousprosessin jälkiselvityksessä, pääsemään vapautumisen alkuun pois sosialidemokratian ideologian rämetyksestä sekä sitten neuvostomaan vallankumouksen koulussa ja poliittisesti uudestaan syntyneenä ja Leninin opetusten kautta tulemaan — kommunistiksi, bolshevikiksi.

Tuomioni otan pystyssä päin vastaan. Minut voidaan tuhota, mutta ei työväenluokan, vallankumouksen asiaa — jolle elämäni kuuluu — kommunismia. *Se voittaa!*

Vallankumouksen etu on minulle korkein laki.